

Р Е Ш Е Н И Е
..... 02.2015 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 5-ри състав,
в открито съдебно заседание на двадесет и първи януари през две хиляди и петнадесета
година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: С. И.
ЧЛЕНОВЕ: Е. К.
П. М.

при секретаря М. И. с участието на прокурора С. Н. С. сложи на разглеждане ВНОХД
№ 0040 по описа за 2014 год., докладвано от съдия К. и за да се произнесе, взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 328 и сл. от НПК.

С присъда № 4 от 29.05.2014 год. по НОХД № С-155/2014 год., Софийски градски съд,
НО, 34-ти състав, е признал подсъдимия Ц. Г. Ц. с ЕГН [ЕГН] ЗА ВИНОВЕН в това,
че в периода от 26.08.2009 год. до 18.09.2009 год. в [населено място], при условията на
продължавано престъпление, като орган на държавната изпълнителна власт - Министър
на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41 –то Народно
събрание от 27.07.2009 г., на който са възложени държавно-властнически функции по
чл. 105 ал.1 от Конституцията на Република България - "М. съвет ръководи и
осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с
Конституцията и законите" и чл.108, ал.1 „М. съвет се състои от министър-
председател, заместник министър-председатели и министри" и ал.3 - "Министрите
ръководят отделни министерства освен ако Народното събрание реши друго. Те носят
отговорност за своите действия" от Конституцията на Република България; чл. 19 ал. 1
„Органите на изпълнителната власт са централни и териториални"; ал.2, т.4 -
„Централни органи на изпълнителната власт са: „министрите" и чл.25, ал.1
„Министърът е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална
компетентност и ръководи отделно министерство": ал.2 - „Министърът ръководи,
координира и контролира осъществяването на държавната политика според своите
правономощия" и ал.4 - „Министрите издават правилници, наредби, инструкции и
заповеди" от Закона за администрацията /в редакция ДВ бр. 94 от 2008 г./ и чл.20, ал. 1
от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 г./ - „Министърът на вътрешните работи е
централен едноличен орган на изпълнителната власт, който ръководи, координира и
контролира осъществяването на държавната политика за защита на правата и свободите
на гражданите, националната сигурност и обществения ред": чл.21, ал.1, т.1 и т. 13 от
ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 г. - „Министърът на вътрешните работи: 1.
провежда държавната политика за защита на правата и свободите на гражданите,
националната сигурност и обществения ред и 13. изпълнява и други функции,
определени със закон", чл. 175, ал.2 от НПК - „Министърът на вътрешните работи или
писмено оправомощен от него заместник- министър, дава писмено разпореждане за
прилагане на специални разузнавателни средства от структурите по ал. 1 във основа на
разрешението по чл. 174 и чл.16, ал. 1, пр. 1 от ЗСРС /в редакция ДВ бр. 109 от 2007 г./ -

„След получаване на писменото разрешение по чл.15 министърът па вътрешните работи или писмено упълномощеният от заместник-министър на вътрешните работи дава писмено разпореждане за прилагане на специални разузнавателни средства от дирекциите по чл.20, ал.1, които ги осигуряват“, осуетил наказателното преследване срещу лицата О. Т. Т., М. А. И. и П. Д. В. - след като получил разрешения за използване на специални разузнавателни средства, дадени от органа по чл.15, ал.3 от ЗСРС и чл.174, ал.1 от НПК по 6 /шест/ броя Искания за използване на специално разузнавателно средство на прокурори в Окръжна Прокуратура [населено място] по досъдебно производство № 7/09 год. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16, ал.1 ЗСРС и чл.175, ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР за прилагане на специални разузнавателни средства по отношение на тях / като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“, върху искането по чл. 15, ал.1 ЗСРС /, с което възпрепятствал събирането на доказателства за разкриване на тежки престъпления, извършени от тях, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да ги избави от наказание „Лишаване от свобода“ което им се следва по закон, както следва:

1. На 26.08.2009г. в [населено място], като орган на държавната изпълнителна власт - Министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41 Народно събрание от 27.07.2009г., на който са възложени държавно-властнически функции по чл. 105, ал.1, чл. 108, ал.1 и ал. 3 от Конституцията на Република България; чл. 19, ал.1 и ал.2, т.4 и чл.25, ал. 1, ал.2 и ал. 4 от Закона за администрацията /в редакция ДВ бр. 94 от 2008г./; чл.20, ал.1 и чл. 21, ал.1, т.1 и т.13 от ЗМВР/ в редакция ДВ бр. 69 от 2008г./ и чл.16, ал.1, пр. 1 от ЗСРС / в редакция ДВ бр. 109 от 2007г./, осуетил наказателното преследване срещу О. Т. Т., ЕГН [ЕГН], на длъжност „Разузнавач в Сектор „КП“, РУ на МВР-гр. [населено място]- след като получил Разрешение за използване на специално разузнавателно средство рег. № [рег. номер] на В. Председател на Окръжен съд [населено място] по искане за използване на специално разузнавателно средство № RB [*****] на Окръжен прокурор в Окръжна прокуратура -[населено място] по досъдебно производство № 7/09г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16. ал.1 ЗСРС и чл.175, ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР за прилагане на специалните разузнавателни средства /като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“/ подчертано/, върху искането по чл.15, ал.1 ЗСРС/ по отношение на О. Т. Т., с което възпрепятствал събирането на доказателства за разкриване на извършеното от него тежко престъпление, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да го избави от наказание „Лишаване от свобода“, което му се следва по закон за престъпления по чл.282, ал.2 от НК.

2. На 26.08.2009г. в [населено място], като орган на държавната изпълнителна власт - Министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41 Народно събрание от 27.07.2009г., на който са възложени държавно-властнически функции по чл.105, ал.1, чл.108. ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България; чл.19, ал.1 и ал.2, т.4 и чл.25, ал. 1, ал.2 и ал.4 от Закона за администрацията /редакция ДВ бр. 94 от 2008 г./; чл.20, ал.1 и чл. 21, ал.1, т.1 и т.13 от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 г./ и чл.16, ал.1, пр.1 от ЗСРС /в редакция ДВ бр. 109 от 2007г./, осуетил наказателно преследване срещу М. А. И., ЕГН [ЕГН], от с. П., [област], [улица]- след като получил Разрешение за използване на специално разузнавателно средство рег. № [рег. номер] на В. Председател на Окръжен съд [населено място] по Искане за използване на специално разузнавателно средство № RB [*****] на Окръжен

прокурор в Окръжна прокуратура [населено място] по досъдебно производство № 7/09г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16, ал.1 ЗСРС и чл.175, ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР /като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“/подчертано/, върху искането по чл.15, ал.1 ЗСРС/ за прилагане на специалните разузнавателни средства по отношение на М. А. И., с което възпрепятствал събирането на доказателства за разкриване на извършеното от него тежко престъпление, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да го избави от наказание „Лишаване от свобода“, което му се следва по закон за престъпления по чл.194, ал.1 от НК, чл.215, ал. 1 от НК и чл.282, ал. 1 и ал.2 от НК.

3.На 26.08.2009г. в [населено място], като орган на държавната изпълнителна власт - Министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41-то Народно събрание от 27.07.2009г. на който са възложени държавно-властнически функции по чл.105, ал.1, чл.108. ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България; чл. 19, ал.1 и ал.2, т.4 и чл.25. ал.1. ал.2 и ал. 4 от Закона за администрацията / редакция ДВ бр. 94 от 2008г./; чл.20, ал.1 и чл. 21, ал.1, т. 1 и т. 13 от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 г./ и чл. 16, ал. 1, пр. 1 от ЗСРС /в редакция ДВ бр. 109 от 2007г./, осуетил наказателно преследване срещу П. Д. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [област], [улица] - след като получил Разрешение за използване на специално разузнавателно средство рег. № [рег. номер]. на В. Председател на Окръжен съд [населено място] по Искане за използване на специално разузнавателно средство № РВ [*****] на Окръжен прокурор в Окръжна прокуратура- [населено място] по досъдебно производство № 7/09г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16, ал.1 ЗСРС и чл.175, ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР /като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“/подчертано трикратно/, върху искането по чл.15, ал.1 ЗСРС/ за прилагане на специалните разузнавателни средства по отношение на П. Д. В., с което възпрепятствал събирането на доказателства за разкриване на извършеното от него тежко престъпление, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да го избави от наказание „Лишаване от свобода“, което му се следва по закон за престъпления по чл.213а, ал.2 и ал.4 от НК.

4.На 27.08.2009 год. в [населено място], като орган на държавната изпълнителна власт - Министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41-то Народно събрание от 27.07.2009г., на който са възложени държавно-властнически функции по чл. 105, ал. 1, чл. 108, ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България; чл.19, ал.1 и ал.2, т.4 и чл.25, ал. 1, ал.2 и ал.4 от Закона за администрацията /в редакция ДВ бр. 94 от 2008 г./; чл.20, ал.1 и чл. 21, ал.1, т.1 и т. 13 от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 г./ и чл.16, ал.1, пр.1 от ЗСРС / в редакция ДВ бр. 109 от 2007 г./, осуетил наказателно преследване срещу О. Т. Т., ЕГН [ЕГН], на длъжност „Разузнавач в Сектор „КП“, РУ на МВР - [населено място] - след като получил Разрешение за използване на специално разузнавателно средство рег. № [рег. номер] на В. Председател на Окръжен съд [населено място] по Искане за използване на специално разузнавателно средство № РВ [*****] на Окръжен прокурор в Окръжна прокуратура - [населено място] по досъдебно производство № 7/09 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16, ал.1 ЗСРС и чл. 175 ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР /като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“, върху искането по чл.15, ал.1 ЗСРС/ за прилагане на специалните разузнавателни средства по отношение на О. Т. Т., с което възпрепятствал събирането на доказателства

за разкриване на извършеното от него тежко престъпление, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да го избави от наказание „Лишаване от свобода“, което му се следва по закон за престъпления по чл.282, ал. 1 и ал.2 от НК.

5. На 18.09.2009г. в [населено място], като орган на държавната изпълнителна власт - Министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41-то Народно събрание от 27.07.2009 г., на който са възложени държавно-властнически функции чл. 105, ал. 1, чл. 108, ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България; чл.19, ал.1 и ал.2, т.4 и чл.25, ал. 1, ал.2 и ал.4 от Закона за администрацията /в редакция ДВ бр. 94 от 2008 г./; чл.20, ал.1 и чл. 21, ал.1, т.1 и т. 13 от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 г./ и чл.16, ал.1, пр.1 от ЗСРС / в редакция ДВ бр. 109 от 2007 г./, осуетил наказателно преследване срещу П. Д. В., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [област], [улица] - след като получил Разрешение за използване на специално разузнавателно средство рег. № [рег. номер] на В. Председател на Окръжен съд- [населено място] по Искане за използване на специално разузнавателно средство № РВ [*****] на Окръжен прокурор в Окръжна прокуратура - [населено място] по досъдебно производство № 7/09 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16, ал.1 ЗСРС и чл. 175 ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР /като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“, върху искането по чл.15, ал.1 ЗСРС/ за прилагане на специалните разузнавателни средства по отношение на П. Д. В., с което възпрепятствал събирането на доказателства за разкриване на извършеното от него тежко престъпление, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да го избави от наказание „Лишаване от свобода“, което му се следва по закон за престъпления по чл.195, ал.1 от НК и чл.213а, ал.2 и ал.4 от НК.

6. На 18.09.2009 год. в [населено място], като орган на власт - държавна изпълнителна власт - Министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41-то Народно събрание от 27.07.2009 год., на който са възложени държавно-властнически функции по чл. 105, ал. 1, чл. 108, ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България; чл. 19, ал.1 и ал.2, т.4 и чл.25, ал.1, ал.2 и ал.4 от Закона за администрацията /в редакция ДВ бр. 94 от 2008 год./; чл.20, ал.1 и чл. 21, ал.1, т.1 и т. 13 от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 год./ и чл.16, ал.1, пр.1 от ЗСРС / в редакция ДВ бр. 109 от 2007 год./, осуетил наказателно преследване срещу М. А. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [област], [улица] - след като получил Разрешение за използване на специално разузнавателно средство рег. № [рег. номер] на В. Председател на Окръжен съд - [населено място] по Искане за използване на специално разузнавателно средство № РВ [*****] на Окръжен прокурор в Окръжна прокуратура - [населено място] по досъдебно производство № 7/09г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - [населено място], отказал да даде вмененото му по чл.16, ал.1 ЗСРС и чл.175, ал.2 от НПК писмено разпореждане на Специализирана Дирекция „Оперативни технически операции“ - МВР /като поставил изрична резолюция „НЕ!!!“, върху искането по чл.15, ал.1 ЗСРС/ за прилагане на специалните разузнавателни средства по отношение на М. А. И., с което възпрепятствал събирането на доказателства за разкриване на извършеното от него тежко престъпление, които не са могли да бъдат събрани по друг начин, с цел да го избави от наказание „Лишаване от свобода“, което му се следва по закон за престъпления по чл. 194, ал. 1 от НК, чл.215, ал.1 и ал.2 от НК и чл.282, ал.1 и ал.2 от НК - поради което и на основание чл. 288, пр. 2, вр. чл. 26, ал.1 от НК вр. чл.54, ал.1 от НК го е ОСЪДИЛ на наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 4 / четири / години, при първоначален "общ" режим, което наказание да се изтърпи в затворническо общежитие от открит тип.

На основание чл. 288, пр.2 вр. чл.37, ал.1, т.6 от НК съдът е лишил подсъдимия Ц. от право да заема длъжност в държавната администрация за срок от 5 / пет / години, считано от изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода".

Подсъдимият е осъден да заплати в полза на държавата направените по делото разноски в досъдебното производство в размер на 540 лв. / петстотин и четиридесет лв./, както и направените разноски пред съда по сметка на ВКС в размер на 350,87 лв., както и по 5 лв. за служебно издаване на два броя изпълнителни листа на основание чл. 190, ал.2 НПК.

Срещу така постановената присъда, е постъпила въззивна жалба (и допълнение към нея) от подсъдимия Ц., чрез защитника му адв. М. М., в която са релевирани доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на първоинстанционната присъда, въведени на твърдяно неправилно приложение на материалния закон, както и на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Инвокирани са доводи, че от така събраният доказателствен материал не е установено по необходимия безспорен и несъмнен начин, че подсъдимият е осъществил елементите от състава на престъплението, за което е признат за виновен, както от обективна, така и от субективна страна. В допълнението към въззивната жалба са изложени подробни съображения в подкрепа на заявените с жалбата доводи. В обобщен вид, същите са сведени до допуснато от решаващия съд нарушение на задължението, въведено в чл.305 ал.3 изр.1, пр.3 от НПК. В тази насока, несъгласие се изразява със становището на СГС относно: 1/Субекта на престъплението по чл.288 от НК, като защитата застъпва тезата, че подсъдимия Ц. не е годен субект на коментирания престъпен състав, 2/Наличието на пряк умисъл, като според защитата, доказателствата по делото не само не формират несъмнен и категоричен извод в тази насока, но и напротив, сочат на субективна несъставомерност и 3/Наличието на изискуемата специална цел – да избави друго от наказание, което му се следва по закон, като според жалбоподателя, доказателствата по делото установяват пълна липса на такава.

Направено е искане присъдата да бъде отменена и да бъде постановена друга, с която подсъдимият Ц. да бъде признат за невиновен и съответно оправдан. Алтернативно е поискана отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане на прокурора, подари допуснати съществени нарушения на процесуалните правила във фазата на досъдебното производство. Като трета алтернатива е направено искане за отмяна на обжалваната присъда и връщане делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Като самостоятелно основание за обжалване е изтъкната несправедливост на наложеното наказание.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура заключава, че жалбата, подадена срещу присъдата на СГС е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. Счита, че присъдата на СГС била правилна, законосъобразна и обоснована, а определеното от първоинстанционния съд наказание пък било справедливо и съответстващо на целите визирани в чл. 36 от НК. Моли да се остави без уважение жалбата на подсъдимия срещу първоинстанционният съдебен акт, като излага съображения в тази връзка. В тях отчита, че правилно било преценено от първоинстанционния съд, че от събраните по делото гласни и писмени доказателства по безспорен и категоричен начин се установява, че подсъдимият Ц. Ц. от субективна и обективна страна бил осъществил престъплението, за което е привлечен към наказателна отговорност, а именно деяние по чл. 288 от НК.

Представителят на държавното обвинение пледира, че споделя правните и фактически изводи на първоинстанционния съд, без да ги повтаря. Правилно било прието от СГС,

че обвинението по отношение на подсъдимия било доказано по безспорен начин от събрания по делото доказателствен материал, изброен като гласни и писмени доказателства по делото.

Поддържа депозирания обстоен анализ на съда по отношение на този доказателствен материал. Правилно съдът бил отчел, че обясненията на подсъдимия имали двойка правна природа, които освен доказателствено средство били и средство на защита. При анализа на свидетелите К. Г. и Ц. И. съдът бил съобразил, че същите са служители на МВР и подчинени на подсъдимия. Поддържа за правилно действието на съда от първата инстанция по възприемане на обвинителната теза и фактическа обстановка по обвинителния акт.

Поддържа изцяло доводите на съда относно осъществяване на деянието по чл.288 от НК от обективна и субективна страна, и доказаността на обвинението по категоричен начин, за засегнатите обществени отношения, за последиците от неговото деяние и правосубектността на дееца - по смисъла на чл.93, т.2 от НК, по смисъла на разпоредбите на чл. 105, ал.1, чл. 108, ал.1 и 3 от Конституцията на РБ, чл. 19, ал. 1 и 2 и чл. 25 от Закона за администрацията, чл. 20, ал. 1, чл. 21, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Прокурорът заявява, че деецът като орган на власт бил натоварен с длъжности, които му налага службата, свързани с осъществяването на наказателното преследване, които произтичали от разпоредбите на чл. 16 от Закона за СРС и чл.175, ал.2 от НПК и те давали нему в качеството му на министър конкретни властнически правомощия във връзка с наказателното преследване срещу лица извършили престъпления, той бил единственият орган на власт, притежаващ правомощия да дава разпореждане на специалните служби в МВР за прилагане на СРС, единствен бил притежавал определени властнически правомощия за осигуряване на събиране на доказателства по специфичен ред и това негово правомощие не може да бъде заменено с друг акт на друг орган на власт. Прокурорът твърди, че правилно било преценено от първостепенния съд, че деянието е осъществено от субективна страна от страна на подсъдимия, като той е осуетил наказателното преследване срещу лицата Т., И. и П. В. с отказа си да даде разрешения за използване на СРС чрез поставяне на изрична резолюция „не” по искането на чл.15, ал.1 от Закона за СРС. Прокурорът пледира, че осуетяването на наказателното преследване се изразявало в създаване от страна подсъдимия Ц. на сериозни затруднения по установяване на авторството на деянията, привличане на извършителите към наказателна отговорност и достигането на окончателен съдебен акт, както и осъждането им за извършени престъпления по чл. 194, ал. 1, чл. 215, ал.1 и 2 и чл.282, ал.1 и 2 от НК и с тези си действия той бил създал непреодолими пречки на правозащитните органи за постигане на целите на наказателното преследване. Прокурорът се позовава на приложеното писмо № 120/21.11.13 година на ОП – Л., от което се установявало, че по отношение на лицата, за които е искано използване на специални разузнавателни средства - Т., И. и В., не се е достигнало до предявяване на обвинение. Според прокурора, министърът бил действал при условията на обвързана компетентност, осъществявал е своите правомощия след даденото разрешение от съответния компетентен съдебен орган по чл. 115 от Закона за СРС. Според държавното обвинение нормата на чл. 16, ал. 1 от Закона за СРС била императивна и не позволявала извършването на преценка от страна на разпореждащия прилагането на вече разрешените от съда СРС, като такава била волята на законодателя. В случая правилно било преценено от първоинстанционния съд, че подсъдимият не е имал правомощието да откаже да даде разпореждането по чл. 16, ал. 1 от Закона за СРС, за разлика от визираната в чл. 22, ал. 2, т. 1 и 2 възможност ръководителят на министерството да прецени в предвидените от закона случаи да прекрати прилагането на СРС. Правилно било прието от първоинстанционния съд, че подсъдимият не може

да се позовава на тази своя възможност, защото, за да бъде прекратено нещо, то следва да е започнало, единствено при условията на чл. 22 от Закона за СРС, където законодателят изрично бил визирал възможност да може министърът да действа при условията на оперативна самостоятелност. Държавният обвинител извежда това обстоятелство и от вида на бланката, върху която правомощието на Министъра на вътрешните работи било посочено като единствено като разпореждане, което означавало, че недвусмислено и императивно било посочено правомощие след дадено разрешение за използване на СРС от председателя на ОС.

Прокурорът се позовава и на показанията на разпитания в съдебното заседание на 13.05.14 година свидетел Ц. И., който е заявил, че към момента на отказа от страна на министър Ц. е отсъствала техническа невъзможност за експлоатирането на СРС, и че било теоретично възможно някакви технически пречки да възникнат след разпореждането от страна на министъра, каквито към момента на отказа обаче не съществували.

Прокурорът настоява, че следва да се приеме, както е приел и съдът от първата инстанция, че подс.Ц. е действал при условията на пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал.2 от НК, като е съзнавал обществено опасния характер на деянията си, предвиждал е и е искал настъпването на обществено опасните последици. Прокурорът се позовава и на цитираното от защитата подчертаване на резолюцията „не” и поставянето на три удивителни върху разрешените от ОС искания за използване на СРС.

Оспорва като неоснователно твърдението на подсъдимия и защитата, че министърът се е доверил на преценката на професионалното ръководство на вътрешните работи в лицето на К. Г., тъй като никъде в закона не било предвидено министърът да се съобразява със становището на гл. секретар на МВР. Според държавното обвинение извод за специфичната цел на дееца можел да бъде изведен и от данните за обремененото съдебно минало на лицата В. и И., без да се изключват и данните за последващото кариерно развитие на лицето О. Т., което нямало да бъде факт, в случай че последният е бил привлечен към наказателна отговорност. По отношение на умисъла и специалната цел прокурорът допълва, че инкриминираните шест броя откази за разпореждане, за прилагане на СРС от страна на подсъдимия Ц. по отношение на лицата Т., И. и В. са единствените откази за прилагане на СРС от подсъдимия Ц. през целия му управленски мандат в качеството на министър на вътрешните работи.

Прокурорът в заключение заявява, че счита за правилна преценката на съда от първата инстанция, след задълбочен анализ на доказателствения материал, че подсъдимият от обективна и субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл.288 от НК, както и мотивировката му защо приема, че деянието е извършено при условията на продължавана престъпна дейност. Пледира, че присъдата е справедлива и определеното наказание съответства на визираните в чл. 36 от НК цели, на степента на обществената опасност на деянието на деянието и дееца, които били подробно анализирани в мотивите на атакувания съдебен акт. Моли да се остави без уважение жалбата и да се потвърди изцяло присъдата на СРС като правилна, законосъобразна, обоснована и справедлива.

Надлежно упълномощеният защитник на подс.Ц. – адв.М., в съдебно заседание пред въззивната инстанция поддържа жалбата заедно с допълнителното писмено изложение със съображенията, изложени в тях.Твърди, че доказателствата по делото са били обсъждани едностранно, а не в тяхната съвкупност и цялост, което довело до незаконосъобразни и необосновани правни изводи.Претендира, на основание чл. 334, т.2 от НПК да се отмени първоинстанционната присъда и настоящата инстанция да постанови нова, с която да оправдае изцяло подзащитния му. На първо място, оспорва споделяната от първия съд обвинителна теза за това, че подзащитния му е субект на

престъплението по чл. 288 от НК, като счита, че в тази насока, първоинстанционният съд е извел изводите си към мотивите при неправилно тълкуване на закона и неправилно приложение на практиката на ВКС.Защитата изразява становище, че за да бъде съставомерно деянието по чл.288 от НК и по конкретно, за да бъде доверителят му субект на това престъпление въобще, той е следвало да бъде натоварен по служба с осъществяване на наказателно преследване или с осигуряване изпълнение на наложени с влезли в сила присъди и наказания. Подс.Ц. обаче не бил сред длъжностните лица, в чиято компетентност влизат задачи по разкриване на престъпление, търсене на наказателна отговорност и по изпълнение на наказанието.Съгласно теорията и практиката на ВКС ,субект на престъплението по чл. 288 от НК можело да бъде орган на власт, чиято служба му налага изпълнение на определени задължения във връзка с конкретно наказателно преследване, а именно да образува наказателно производство, да извършва действия по разследване, като в тази насока е отразено в решение № 261/09 година на ВКС, решение № 4/09 година на ВКС и решение № 9 на САС. Това разбиране се извеждало като критерий и като отграничение от квалифицирания състав на личното укривателство по чл. 294 от НК, като този престъпен състав изисквал дееца да е съдия, прокурор, следовател или разследващ полицай. Според решение № 81/06 година на ВКС, за да било налице съставомерност на деянието по чл. 288 от НК по отношение на субекта на престъплението, доколкото последното било като такова насочено против правосъдието и се касае за посегателство срещу съдебната власт, субекта следвало да е от кръга лица, оправомощени с нейното осъществяване, т.е с осъществяване на съдебната власт. Нямамо никакво съмнение според защитата, че Министърът на вътрешните работи не е оправомощен да осъществява функции на съдебната власт с нормите на чл.175 от НПК и чл. 16, ал. 1 от Закона за СРС. Обратното твърдение, застъпено в обвинителния акт и в мотивите на първоинстанционната присъда, било в противоречие с конституционно закрепения принцип за разделение на властите и по конкретно с текста на чл. 4 от Конституцията на Р България, със застъпеното в Решение № 1/10.02.98 година по дело № 17/97 година на Конституционния съд на Р България. С това решение съдът дава становище, че с приемането на Закона за СРС и оправомощаването на Министъра на вътрешните работи в никакъв случай не може да се говори за изземване на правомощия от съдебната власт и предоставяне на изпълнителната власт. В обобщение, защитата категорично счита, че наказателно отговорни лица по чл. 288 от НК са единствено и само органите на власт, натоварени с правомощията посочени по-горе, а именно следовател, разследващ полицай и прокурор.В подкрепа на тази позиция било и обстоятелството, че Министърът на МВР нямал правомощия да прекратява наказателни производства, нито да образува досъдебно производство.

Защитата сочи по-нататък, че съгласно приетото за установено с присъдата и мотивите на първоинстанционния съд, наказателното преследване е осуетено от подзащитния му чрез отказа на Ц., т.е. чрез поставяне на резолюция „не” от последния върху инкриминираните исканият на шестте броя СРС. Съдебният състав в мотивите си към присъдата от една страна не бил обсъдил по подходящия начин събраното като доказателство от свидетелите К. Г. и И., а от друга - неправилно бил интерпретирал обясненията на Ц. , в частта, в която същия обяснява начина, по който е отказал прилагането на разрешените СРС-та. Игнорирано било изцяло защитното възражение, че съгласно чл. 22, ал.3 от Закона за СРС, за да постанови отказа си да разпореди извършването на СРС,подс.Ц. се е позовал на отказа на гл. секретар, свидетелят Г. да положи съгласувателен подпис под разрешенията за прилагане на СРС, именно с мотива посочен в този текст от закона, а именно, че била съществувала опасност от разкриване на оперативните способности.Според защитата било от значение и

обстоятелството, че разпореждането на Министъра на вътрешните работи само обезпечава и позволява техническото прилагане на СРС, като функцията на министъра е именно да легитимира начина на това използване като гаранция за тяхното правомерно използване и прилагане, какъвто е бил замисълът на закона. Извод в тази посока се извежда и чрез тълкуване на правомощията на министъра визирани в Закона за СРС в редакцията му към инкриминирания период.

На поредно място защитата възразява относно приетото от първият съд, че поведението на подс.Ц., инкриминирано по делото съставлявало престъпление по чл. 288 от НК. Защитата твърди, че освен наличие на деяние, за да е налице престъпление по чл.288 от НК, било необходимо и извършването на това деяние, като наред с това е нужно то /деянието/ да е било обективно годно да затрудни осъществяването на наказателното преследване спрямо посочените в ОА три лица. Действията на Ц. , според защитата, следвало да се преценяват като резултат от отказа му да доведе до блокиране на развитието на наказателното производство срещу тези три лица и да водят до невъзможността за провеждане на наказателно преследване спрямо тях. Според адв.М., поведението на подс.Ц., както и резултата от неговите действия е точно обратен, поради което деянието му въобще не било престъпно. Акцент се поставя и върху това, че нито в обвинителния акт, нито в мотивите към присъдата не били посочени факти и обстоятелства, които да са в подкрепа на твърдението в обвинителния акт, че досъдебното производство срещу тези три лица и действията на Ц. са довели до невъзможност за наказателно преследване срещу трите лица, като не било посочено дали въобще Ц. е попречил на наказателното преследване.

Излагането на обстоятелства в тази насока било от съществено значение,защото от приложените по делото доказателства по досъдебно производство № 7/ 09 година са видни действията, които са извършени от неговото образуване до момента на поискване и съответно отказ от издаване на разпореждане от страна на подсъдимия за прилагане на СРС и последващи действия и начина на водене на това досъдебно производство са пряко потвърждение на защитната теза, че с поведението си Ц. не е попречил на развитието това досъдебно производство.

На следващо място, според защитника деянието е субективно несъставомерно. пълната липса на твърдения в обвинителния акт, че са налице характеристиките и елементите на субективната страна на престъплението, мотивите към първоинстанционния съдебен акт били изключително пестеливи. Задължителен елемент от субективната страна на състава на чл. 288 от НК била формата на вина пряк умисъл и наличието на специална цел, която закона предвиждал за съставомерност на деянието. Защитата обяснява, че от съдържанието на умисъла като изисквана форма на вина за съставомерност на деянието е следвало към момента на извършването да създава представи в подс.Ц. относно наличието на обществено опасна проява, на обективна опасност по НК, извършена от другите лица. Подсъдимият следвало да има представа относно конкретният начин, чрез който осуетявал наказателното преследване срещу тези три лица. В представите на подсъдимия следвало да съществува и тази относно начина, по който той е осъществил осуетяване на наказателното преследване срещу тези три лица. Според защитата от доказателствата по делото били събрани данни за точно обратното поведение на подс.Ц. и неговото правно съзнание, изведени от показанията на свидетеля Г., както и от писмените доказателства въпросните искания без изключение, които не били съгласувани с гл. секретар. Защитата заявява, че не оспорва твърдението на държавното обвинение , че в закона за СРС не била предвидена роля по отношение на гл. секретар, но аргументи, както в обвинителния акт, така и в мотивите към първоинстанционната присъдата по отношение това , че предвидените в инструкцията за прилагане на СРС значителни

правоомощия на гл. секретар и предвидената процедура, че той извършва съгласувателна процедура преди Министерът на вътрешните работи да се разпорежи, била особено важна. Защитата утвърждава, че именно от събраните по делото доказателства към момента на извършване на деянието ставало ясно, че подсъдимият не е имал представа в съзнанието си, че с действията си осуетява наказателно преследване, като заявява, че дори е имал в съзнанието си представи, че изпълнява функциите си по Закона за СРС и че действията са били точно обратни. Защитата твърди, че за да е налице обратно от приетото за установено от първоинстанционния съдебен състав, е следвало да се съберат данни за наличие на особени връзки между подс.Ц. и трите лица, спрямо които същият е отказал прилагане на СРС, както и данни за наличие на представи в съзнанието на подс.Ц. , че именно той осуетява наказателното преследване с оглед личността на точно тези три лица. Трябвало да се има предвид, че за формиране на умисъла и специалната цел, било необходимо да има представа у дееца, че за да се докаже бъдещата обвинителна теза, трябва да се съберат доказателства чрез СРС. В настоящото производство се били установили данни само за обратното, като подс.Ц. към инкриминирания период не бил познавал нито едно от трите лица. Защитата посочва, че в много по-късен етап от извършването на деянието, когато формирането на формата на вина било приключило, предвид на това, че то приключвало с извършване на деянието. Формата на вина, каквато изисква закона, а именно пряк умисъл, според защитата не можело да бъде формирана в следствие с факти и обстоятелства, които са настъпили след извършване на деянието.

Според защитата подс.Ц. нямал представа за трите лица, не се познавал с тях и нямало доказателства, които да опровергават този факт, нито пряка, нито косвена. В този аспект съдът бил посочил в своите мотиви като доказателство и извлякъл пряк умисъл, това че В. и И. били криминално проявени и осъждани неколкократно и това било обстоятелството, накарало деецът да осуети наказателното преследване спрямо тях. Защитата сочи, че това не били верни изводи и нямали отношение за съставомерността по чл. 288 от НК, дали лицето, в чиято полза се извършва деянието по чл.288 от НК, е осъждано или е с чисто съдебно минало. В подкрепа на приетото за установено, че в своето правно съзнание подс.Ц. е имал за цел осуетяване на наказателното преследване спрямо третото лице И., първоинстанционният съд бил възприел напълно произволно твърдение, че специалната цел се извеждала в правното съзнание на Ц. от желанието му за бъдещо кариерно израстване на И.. Как ще бъде така, като към този кратък инкриминиран период той не се е познавал с този човек и неговото кариерно израстване е било в ход не на този, а започва на по-късен етап , когато има прекратяване на изпълнителното деяние и не може да има отношение към субективната страна към момента на извършване на деянието от страна на Ц..

В подкрепа на изложената хронология от страна на защитата е и липсата на реакция от страна на прокуратурата в лицето на наблюдаващия прокурор от свидетеля К. при получаване на съобщението в писмен вид, за това, че не е извършено разпореждане от страна на министъра за прилагане на СРС. От показанията на свидетеля О. Т. става ясно, че той се е виждал през целия си живот три пъти с Ц., никога насаме, никога самостоятелно, а само във връзка с изпълнение на служебните си задължения на един значително по-късен момент и то в присъствието на много лица и тези негови твърдения са безспорно установени по делото с останалите доказателствени средства и не се опровергават. Към момента на извършване на твърдяното инкриминирано деяние подсъдимият не бил познавал трите лица, нямал представа кои са те и също така е нямал представа за наличието на евентуални техни взаимовръзки.

Поради това не бил имал представа в себе си конкретно за кои лица осъществява състава на престъплението чрез осуетяване наказателното преследване. Липсвали

факти, които да доказват твърдяното в обвинителния акт и първоинстанционната присъдата. Защитата акцентира хронологически на обстоятелството, че в следствие подсъдимият бил издал разпореждане на три пъти след първоначалните откази да издаде разпореждане по отношение на лицето Т., за прилагане на последващи нови разрешения за използване на СРС и тези последващи действия на Ц. били в потвърждение, че към момента на инкриминираното деяние не е имал в съзнанието си предвидената в чл. 288 от НК цел.

Защитата обосновава тезата си с житейската логика, продължавайки с твърдението си, че ако подсъдимият бил имал в съзнанието си тази цел, не би извършил разпореждане за неприлагане на СРС по отношение на тези три лица и ако е била в неговото съзнание тази цел, той е имал възможност да извърши по друг начин състава и да извърши евентуално уведомление или предупреждение за прилагане на СРС поставяйки резолюция „да”, като в последващите искания би продължил действията с последващи нови за неприлагане за прилагане на СРС с разрешение на съда спрямо Т., каквото не е направил.

Поддържа вече депозираните пред съда от първата инстанция аргументи. Поддържа също така, че твърдението относно мотивите, че те не отговарят на изискванията на закона, било оплакване по същество и искане за отмяна на тази присъда и постановяване на нова, успоредно с това заявява, че практически липсвали мотиви и присъдата следва да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане само на това основание. Иска излагането на досегашните аргументи да се възприемат като мотивиране на последното искане. Първоинстанционният съд на страница 45 в мотивите си бил приел, че единствената причина за извършване на деянието от страна на дееца по отношение на Т. била свързана с цел бъдещото му израстване и повишаване в службата. Защитата твърди, че законодателя не е предвидил такава специална цел в чл. 288 от НК.

Защитата твърди също, че нямало как за инкриминирания с обвинителния акт и приет от първоинстанционния съд период, подс. Ц. Ц. да е знаел, че след м. март 2010 година О. Т. щял бъде назначен на по-висока длъжност.

Оспорва се и изложеното към мотивите на страница 41, по извода на съда от първата инстанция, че за формата на вината пряк умисъл можело да се съди само от съдържанието и начина на поставената резолюция „не” върху искането и съответно разрешение за прилагане на СРС, като се заявява, че това твърдение било нелепо, поради това, че съдът бил приел, че поставянето на три броя препинателни знаци, удивителни, установява наличието на пряк умисъл у дееца. Такова разбиране на единствено доказателство за тази форма на вина, не почивало на правната логика и не било изведено от смисъла на закона, било несериозно осъдителният съдебен акт да се основава на такова твърдение и такова заключение. Така се игнорирало задължението за установяване и доказване на формата на вина от страна на всеки подсъдим, като не можело подобен извод да съставлява и да измества процедурата по доказване на формата на вина.

Защитата поставя въпроса риторично, какъв би бил акта на съдебния състав, ако не съществували такива препинателни знаци или ако резолюцията била с малки букви, и дали обосновката би била обратна.

Защитата поддържа при условията на евентуалност и алтернативност другото оплакване, че на подс.Ц. в хода на първоинстанционното производство не е осигурено правото за справедлив процес, както изисква Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи го изисква. Поддържа изложеното във второто допълнение към въззивната жалбата, че председателя на съдебния състав и докладчик съдия Т. Г. съгласно стандартите на тази конвенция и съгласно етичните стандарти на поведението

на магистрата, следвало да се отведе от разглеждането на делото. Аргументите в тази посока били безбройни, включително изложеното от защитата в съдебно заседание на 24.01.14 година усещане, че към онзи момент при наличие на близки, приятелски, отношения между бащата на Г. и дееца, следвало съдията-докладчик да се отведе и по този начин да опровергае наложилото се обществено мнение за близост. След като не се бил отвел, единственото поведение според защитата, за да опровергае това мнение, било да постанови осъдителна присъда и това било показател за липсата на справедлив процес.

Позовава се на спазване на стандартите за поведение, заложили в практиката на ВКС по отводите, от страна съдии по делото, но не и на съдията-докладчик, участвал в състава, постановил осъдителен съдебен акт.

Твърди, че оплакването му за порочност на проведеното първоинстанционно производство са основателни, алтернативно моли ако не се уважи искането за постановяване на оправдателна присъда, осъдителната да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на съда от първата инстанция.

Подс.Ц. редовно призован на съдебно заседание пред въззивния съд не се явява и не дава самостоятелно становище по делото.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостната проверка на обжалваната присъда на основание чл. 314 ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

Присъдата на Софийски градски съд е постановена при обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото. Първостепенният съд е събрал относимите и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказването, очертан с внесения в съда обвинителен акт, като е спазен процесуалния ред, гарантиращ тяхната годност. Въз основа на анализ на събраните по делото доказателства правилно е установена фактическата обстановка, която се възприема и от въззивната инстанция. Така, въз основа на събраните в съдебното производство пред първоинстанционния съд доказателства, настоящата инстанция намира за установено следното от фактическа страна:

Подс. Ц. е избран с Решение от 27.07.2009 год. на 41-во Народно събрание за министър на вътрешните работи и заместник министър - председател на Република България. Тези длъжности той заемал до 13.03.2013г., когато с указ на президента на Република България е назначено служебно правителство. В този смисъл същият в рамките на мандата си е притежавал качеството „орган на власт“ - министър на вътрешните работи на Република България, избран с Решение на 41-то Народно събрание от 27.07.2009 год., на който са възложени държавно-властнически функции по чл.105, ал. 1 от Конституцията на Република България - "М. съвет ръководи и осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията и законите" и чл. 108, ал.1 от Конституцията на Република България - "М. съвет се състои от министър - председател, заместник министър – председател и министри“ и ал.3 – „Министрите ръководят отделни министерства освен ако Народното събрание реши друго. Те носят отговорност за своите действия“; чл. 19, ал.1 – „Органите на изпълнителната власт са централни и териториални“; ал.2, т.4 – „Централни органи на изпълнителната власт са: „министрите“ и чл.25, ал.1 – „Министърът е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност и ръководи отделно министерство“; ал.2 – „Министърът ръководи, координира и контролира осъществяването на държавната политика според своите правомощия" и ал.4 – „Министрите издават правилници, наредби, инструкции и заповеди" от Закона за администрацията /в редакция ДВ бр. 94 от 2008 год./ и чл.20, ал.1 „Министърът на вътрешните работи е централен едноличен орган на изпълнителната власт, който

ръководи, координира и контролира осъществяването на държавната политика за защита на правата и свободите на гражданите, националната сигурност и обществения ред“; чл.21, ал.1, т. 1 и т.13 от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 год./ - „Министърът на вътрешните работи: 1. провежда държавната политика за защита на правата и свободите на гражданите, националната сигурност и обществения ред и 13. изпълнява и други функции, определени със закон" от ЗМВР /в редакция ДВ бр. 69 от 2008 год./; чл.175, ал.2 от НПК - „Министърът на вътрешните работи или писмено оправомощен от него заместник-министър, дава писмено разпореждане за прилагане на специални разузнавателни средства от структурите по ал.1 въз основа на разрешението по чл.174" и чл. 16, ал.1, пр.1 от ЗСРС / в редакция ДВ бр. 109 от 2007 год./ - „След получаване на писменото разрешение по чл.15 министърът на вътрешните работи или писмено упълномощеният от него заместник-министър на вътрешните работи дава писмено разпореждане за прилагане на специалните разузнавателни средства от дирекциите по чл.20, ал.1, които ги осигуряват".

На 19.05.2009г. било образувано досъдебно производство № 7/2009г. по описа на О. при Окръжна прокуратура - [населено място] срещу П. Д. В. от [населено място], [област] за това, че през месец юни 2008г. в съучастие и след предварително сговаряне с други лица, е отнел от владението на И. М. Д. съоръжения за детска площадка – престъпление по чл.195, ал.1, т.3, 4 и 5 от НК; срещу неизвестен извършител за това, че като длъжностно лице от състава на ОД на МВР – [населено място] е придобил чуждо имущество – съоръжения за детска площадка, за които е знаел и е предполагал, че са придобити от П. В. чрез кражба - престъпление по чл.215, ал.1 от НК; срещу неизвестен извършител за това, че като длъжностно лице от състава на ОД на МВР - [населено място] е нарушил и не е изпълнил служебните си задължения и превишил властта и правата си с цел да набави за себе си и за друго имотна облага и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици - престъпление по чл.282, ал.1 от НК.

В хода на досъдебното производство наблюдаващите през различни периоди от време прокурори - св. Х. Х. и св. С. К. - поискали съдействие от Дирекция „Вътрешна сигурност" - МВР по реда на НПК във връзка с образуваното досъдебно производство. Водещите разследването преценили, че по отношение на лицата О. Т., П. В. и М. А. е необходимо да бъдат използвани специални разузнавателни средства, за да бъдат разкрити извършените от тях тежки престъпления, тъй като необходимите данни не можело да бъдат събрани по друг начин. Към този момент събраните доказателства срещу тези лица не били достатъчни и осигуряването им по друг начин било затруднено основно по причина, че едно от тях - О. Т. - бил действащ служител на МВР / разузнавач в сектор „КП“ на РУ на МВР [населено място]/.

Ето защо на основание чл.173 от НПК и в съответствие с процедурата по чл.15, ал. 1 от ЗСРС, двамата наблюдаващи прокурори изготвили и депозирали в съответния окръжен съд - ОС [населено място], мотивирани искания за използване на специални разузнавателни средства / за по-голяма прегледност и яснота посочените по-долу искания ще се посочват само със съответните номера на разрешенията на Председателя на ОС- [населено място]/, както следва:

1/ На 21.08.2009г. прокурорът от ОП [населено място], св. К. внесъл в Окръжен съд [населено място] искане № RB [*****] за използване на СРС- оперативен способ „Подслушване“ по отношение на лицето О. Т. Т.- разузнавач в сектор „КП“, РУ на МВР [населено място] при ОД на МВР [населено място]. Внесеното искане било подробно мотивирано, като изрично се посочва от наблюдаващия прокурор, че не съществува възможност необходимите данни да бъдат събрани по друг начин заради изключителната предпазливост от страна на Т. при осъществяване на престъпната дейност и при връзките си с други лица, както и подробно е аргументирана нуждата от

СРС за установяване, документиране и реализация на обекта и неговите връзки. В мотивите на искането се изтъква, че О. Т. се разследва за извършени престъпления в съучастие с криминално проявените П. В. и М. И. по чл.194, ал.1., чл.215, ал.1 и само той за престъпление по чл.282, ал.2 от НК. На следващо място се изтъква, че има данни О. Т. да е извършил и две други престъпления по чл.282, ал.2 от НК.

Св. М. - В. председател на Окръжен съд [населено място] дал на 21.08.2009г. / регистрационен № [рег. номер]/ писмено разрешение на основание чл.15, ал.1 от ЗСРС със срок на използване 60 дни, считано от 31.08.2009г. Искането било подписано и от инж. Ц. И. - директор на [фирма] - МВР-С..

Искането с даденото разрешение било представено на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл.16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. На 26.08.2009г. в [населено място] подс. Ц. в качеството си на министър на вътрешните работи собственооръчно вписал върху искането /на заглавната страница, преди текста „разпореждам:“/ подчертана резолюция „НЕ!!!“ и се подписал.

На следващия ден – 27.08.2009г. Директорът на [фирма] старши комисар Ц. И. уведомил писмено наблюдаващия делото прокурор, че „министърът на вътрешните работи г-н Ц. Ц. не е дал разпореждане за прилагане на СРС“.

С доклад изх. № 15/19.01.2010г. прокурор К. в изпълнение на задълженията си по чл.29, ал.7 от ЗСРС е уведомил председателя на Окръжен съд [населено място], че по това искане с начална дата на прилагане считано от 31.08.2009г. министърът на вътрешните работи не е дал разпореждане за прилагане на СРС, видно от уведомление на МВР - [фирма] от 27.08.2009г.

2/ На 21.08.2009г. прокурорът от ОП [населено място] - св. К. е внесъл в компетентния Окръжен съд [населено място] искане № РВ [*****]. Искането е за използване на СРС -оперативен способ „Подслушване" по отношение на лицето М. А. И. и е подробно мотивирано. Изрично е било посочено от наблюдаващия прокурор, че не съществува възможност необходимите данни да бъдат събрани по друг начин заради изключителната предпазливост от страна на М. А. при осъществяване на престъпната дейност, както и е аргументирана нуждата от СРС за установяване, документиране и реализация на обекта и неговите връзки. В мотивите на искането се изтъква, че М. И. се разследва за извършени престъпления в съучастие с криминално проявени П. В. и О. Т. по чл.194, ал. 1, чл.215, ал.1 и О. Т. за престъпление по чл.282, ал.2 от НК.

Св. М. - В. председател на Окръжен съд [населено място] дал на 21.08.2009г. / регистрационен № [рег. номер]/ писмено разрешение на основание чл. 15, ал. 1 от ЗСРС със срок на използване 60 дни, считано от 31.08.2009г. Искането било подписано и от инж. Цв. И. - директор на [фирма] - МВР-С..

Искането с даденото разрешение било представено на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл. 16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. На 26.08.2009г. в [населено място], подс. Ц. в качеството си на министър на вътрешните работи собственооръчно вписал върху искането /на заглавната страница, преди текста „разпореждам:“/ подчертана резолюция „НЕ!!!“ и се подписал.

С доклад изх. № 18/19.01.2010г. прокурор К. в изпълнение на задълженията си по чл.29, ал.7 от ЗСРС е уведомил председателя на Окръжен съд [населено място], че по това искане с начална дата на прилагане считано от 31.08.2009г. министърът на вътрешните работи не е дал разпореждане за прилагане на СРС, видно от уведомление на МВР – [фирма] от 27.08.2009г.

3/ На 21.08.2009г. прокурорът от Окръжна прокуратура [населено място] св. К. е внесъл в Окръжен съд [населено място] искане № RB [*****]. Искането е за използване на СРС - оперативен способ „Подслушване" по отношение на лицето П. Д. В. и е подробно мотивирано. Изрично е било посочено от наблюдаващия прокурор, че не съществува възможност необходимите данни да бъдат събрани по друг начин заради изключителната предпазливост от страна на обекта при връзките му с други лица и при осъществяване на престъпната дейност, както и е аргументирана нуждата от СРС за установяване, документиране и реализация на обекта и неговите връзки. В мотивите на искането се изтъква, че П. В. се разследва за извършени престъпления в съучастие с криминално проявения М. И. и О. Т. по чл.194, ал. 1, чл.215, ал.1 и О. Т. за престъпление по чл.282, ал.2 от НК, както и за престъпление по чл. 213а, ал.2 и ал.4 и чл.195, ал.1 от НК, извършено в съучастие с лицата Х. С., Ц. Т., М. П. и О. Т..

Св. М. - В. председател на Окръжен съд [населено място] дал на 21.08.2009г. /регистрационен № [рег. номер]/ писмено разрешение на основание чл.15, ал.1 от ЗСРС със срок на използване 60 дни, считано от 31.08.2009г. Искането било подписано от директора на [фирма]- МВР-С.- инж. Ц. И..

Искането с даденото разрешение било представено на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл.16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. На 26.08.2009г. в [населено място] подс. Ц. в качеството си на министър на вътрешните работи собственооръчно вписал върху искането /на заглавната страница, пред текста „разпореждам:“/ резолюция „НЕ!!!“, подчертал я трикратно и се подписал.

С доклад изх. № 17/19.01.2010г. прокурор К. в изпълнение на задълженията си по чл.29, ал.7 от ЗСРС е уведомил председателя на Окръжен съд [населено място], че по това искане с начална дата на прилагане, считано от 31.08.2009г. министърът на вътрешните работи не е дал разпореждане за прилагане на СРС, видно от уведомление на МВР - [фирма] от 27.08.2009г.

4/ На 21.08.2009г. прокурорът от Окръжна прокуратура [населено място] св. К. е внесъл в Окръжен съд [населено място] искане № RB [*****]. Искането е за използване на СРС - оперативен способ „Наблюдение, проследяване и подслушване" по отношение на лицето О. Т. Т. и е подробно мотивирано. Изрично е било посочено от наблюдаващия прокурор, че не съществува възможност необходимите данни да бъдат събрани по друг начин заради изключителната предпазливост от страна на обекта при връзките му с други лица и при осъществяване на престъпната дейност, както и е аргументирана нуждата от СРС за установяване, документиране и реализация на обекта и неговите връзки. В мотивите на искането се изтъква, че О. Т. се разследва за извършени престъпления в съучастие с криминално проявените П. М. и М. И. по чл. 194, ал. 1, чл. 215, ал.1 и само той за престъпление по чл.282, ал.2 от НК. На следващо място се изтъква, че има данни О. Т. да е извършил и две престъпления по чл.282, ал.2 от НК.

Св. М. - В. председател на Окръжен съд [населено място] дал на 21.08.2009г. /регистрационен № [рег. номер]/ писмено разрешение на основание чл.15, ал.1 от ЗСРС със срок на използване 60 дни, считано от 31.08.2009г. Искането било подписано от директора на [фирма]- МВР-С.- инж. Ц. И..

Искането с даденото разрешение било представено на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл. 16, ал. 1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. На 27.08.2009г. в [населено място] подс. Ц. в качеството си на министър на вътрешните работи собственооръчно вписал върху искането (на

заглавната страница, до текста „разпореждам:") резолюция „НЕ!", подчертал я двукратно и се подписал.

С доклад изх. № 16/19.01.2010г. прокурор К. в изпълнение на чл.29, ал.7 от ЗСРС е уведомил председателя на Окръжен съд [населено място], че по това искане с начална дата на прилагане считано от 31.08.2009г. министърът на вътрешните работи не е дал разпореждане за прилагане на СРС, видно от уведомление на МВР - [фирма] от 27.08.2009г.

5/ На 14.09.2009г. прокурорът от Окръжна прокуратура [населено място] свид. Х. Х. е внесъл в Окръжен съд [населено място] искане № RB [*****]. Искането е за използване на СРС - оперативен способ „Подслушване" по отношение на лицето П. Д. В. и е подробно мотивирано. Изрично е било посочено от наблюдаващия прокурор, че не съществува възможност необходимите данни да бъдат събрани по друг начин заради изключителната предпазливост от страна на обекта при връзките му с други лица и при осъществяване на престъпната дейност, както и е аргументирана нуждата от СРС за установяване и документиране на цялостната престъпна дейност на обекта и неговите връзки. В мотивите на искането се изтъква, че П. В. се разследва за извършени престъпления в съучастие с криминално проявения М. И. и О. Т. по чл.194,ал.1, чл.215, ал.1 и О. Т. за престъпление по чл.282, ал.2 от НК, както и за престъпление по чл.213а, ал.2 и ал.4 и чл. 195, ал.1 от НК, извършено в съучастие с лицата Х. С., Ц. Т., М. П. и О. Т..

Св. М. - В. председател на Окръжен съд [населено място] дал на 14.09.2009г. / регистрационен № [рег. номер]/ писмено разрешение на основание чл.15, ал.1 от ЗСРС със срок на използване 60 дни, считано от 28.09.2009г. Искането било подписано от инж. И. - директор на [фирма]-МВР-С..

Искането с даденото разрешение било представено на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл. 16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК на 17.09.2009г. / видно от датата на червения печат на [фирма] върху искането/, съгласно процедурата по чл.16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. На 18.09.2009г. в [населено място] подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи собствено ръчно вписал върху искането / на заглавната му страница, пред текста „разпореждам:" / резолюция „НЕ" и се подписал.

Искането с даденото разрешение било представено на 17.09.2009г. / видно от датата на червения печат на [фирма] върху искането / на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл. 16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. Ръкописно изпълнената дата под подписа на подс. Ц. е „18.08.2009г.“, но явно се касае за допусната техническа грешка, като вместо месец септември /“09“/ е посочен месец август /“08“/. Ръкописно изписаната дата не може да е вярна, тъй като искането е направено на 14.09.2009г., разрешението е дадено от съда на 14.09.2009г., т.е. невъзможно е подс. Ц. да е написал тази резолюция през месец август-един месец преди даденото разрешение. За това, съдът е приел, че инкриминираното деяние във връзка с това искане е било извършено на 18.09.2009г.

С доклад изх. № 20/19.01.2010г. прокурор К. в изпълнение на задълженията си по чл.29, ал.7 от ЗСРС е уведомил председателя на Окръжен съд [населено място], че по това искане с начална дата на прилагане, считано от 28.09.2009г. министърът на вътрешните работи не е дал разпореждане за прилагане на СРС, видно от уведомление на МВР - [фирма] от 18.09.2009г.

6/ На 14.09.2009г. прокурорът от Окръжна прокуратура [населено място] свид. Х. Х. е внесъл в Окръжен съд [населено място] искане № RB [*****]. Искането е за

използване на СРС - оперативен способ „Подслушване“ по отношение на лицето М. А. И. и е подробно мотивирано. Изрично е било посочено от наблюдаващия прокурор, че не съществува възможност необходимите данни да бъдат събрани по друг начин заради изключителната предпазливост от страна на обекта и връзките му с други лица и при осъществяване на престъпната дейност, както и е аргументирана нуждата от СРС за установяване подготовката при извършване на престъпленията и документиране цялостната престъпна дейност на обекта и останалите съучастници. В мотивите на искането на прокурора се изтъква, че М. И. се разследва за извършени престъпления в съучастие с криминално проявените П. В., Ц. Т., Х. С. и О. Т. по чл. 194, ал. 1, чл.215, ал.1 и О. Т. за престъпление по чл.282, ал.2 от НК.

Св. М. - В. председател на Окръжен съд [населено място] дал на 14.09.2009г. / регистрационен № [рег. номер]/ писмено разрешение на основание чл.15, ал.1 от ЗСРС със срок за използване 60 дни, считано от 28.09.2009г. Искането било подписано от инж. И.- директор на [фирма]- МВР-С..

Искането с даденото разрешение било представено на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл. 16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК на 17.09.2009г. / видно от датата на червения печат на [фирма] върху искането/, съгласно процедурата по чл.16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. На 18.09.2009г. в [населено място] подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи собственоръчно вписал върху искането /на заглавната му страница, до текста „разпореждам:“ резолюция „НЕ“ и се подписал.

Искането с даденото разрешение било представено на 17.09.2009г. /видно от датата на червения печат на [фирма] върху искането/, на подс. Ц. в качеството му на министър на вътрешните работи и компетентен орган да разпорежи прилагане на вече разрешеното от съда специално разузнавателно средство на основание по чл.16, ал.1 от ЗСРС и чл.175, ал.2 НПК. Ръкописно изпълнената дата под подписа на подс. Ц. е „18.08.2009г.“, но е прието, че е допусната техническа грешка, като вместо месец септември /“09“/ е посочен месец август / „08“/. Ръкописно изписаната дата се изключвало да е вярна, тъй като искането е направено на 14.09.2009г., разрешението е дадено от съда на 14.09.2009г., поради което било невъзможно хронологически подс. Ц. да е вписал въпросната резолюция през месец август - един месец преди даденото разрешение. За това, съдът е приел, че инкриминираното деяние във връзка с това искане е било извършено на 18.09.2009г.

С доклад изх. № 19/19.01.2010г. прокурор К. в изпълнение на задълженията си по чл.29, ал.7 от ЗСРС е уведомил председателя на Окръжен съд [населено място], че по това искане с начална дата на прилагане считано от 28.09.2009г. министърът на вътрешните работи не е дал разпореждане за прилагане на СРС, видно от уведомление на МВР – [фирма] от 18.09.2009г.

Инкриминираните искания за използване на СРС са върху бланка/ Приложение 1 по чл.3, ал.2 от Инструкция за използване, осигуряване и прилагане на специални разузнавателни средства от службите на МВР и изготвяне на веществени доказателствени средства/, приета със заповед №1-205/09.09.2003г. на министъра на вътрешните работи СРС, който вид на бланката не бил променен към инкриминирания период.

Посочените откази за разпореждане по инкриминираните искания за използване на СРС са единствените, които подс. Ц. е направил в качеството си на министър на вътрешните работи по време на мандата му, което обстоятелство се установява от писмо рег. № Ув [рег. номер]. на Държавна агенция „Технически операции“.

Главният секретар на МВР към инкриминирания период - св. К. Г. не е подписал като „съгласувал“ инкриминираните 6 броя искания за прилагане на СРС, тъй като по същото време имало разработка срещу тогавашния Директор на ОДП-В.Т. / М. М. / и св. Г. се опасявал от изтичане на информация към О. Т.. Същият споделил тези свои съображения с подс. Ц., поради което не подписал като „съгласувал“ инкриминираните искания за използване на СРС. Св. Г. е подписал като „съгласувал“ искането за използване на СРС по отношение на О. Т. от 18.09.2009г., тъй като в мотивите на посоченото искане се говори за „организирана престъпна група“, а не за „катерушки“. Същият обаче не е съгласувал исканията за използване на СРС от същата дата по отношение на П. В. и М. И..

Св. Ц. И. / Директор на Специализирана дирекция „Оперативни технически операции“ при МВР, наричана по-долу [фирма], към инкриминирания период / респ. негов заместник/, е подписал инкриминираните искания. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал.1-2 от Инструкция за използване, осигуряване и прилагане на специални разузнавателни средства от службите на МВР и изготвяне на веществени доказателствени средства на министъра на вътрешните работи от 2003г. в качеството си на Директорът на СДОТО, същият е съгласувал инкриминираните искания в смисъл, че съществуват технически възможности и условия за прилагане на СРС. След като подс. Ц. е отказал да разпреди инкриминираните разрешения за използване на СРС, св. Ц. И. с писмо вх. № [*****] и с писмо вх. № [*****] е уведомил наблюдаващите прокурори при ВТОП, че министър Ц. е отказал да разпреди използването на вече разрешените СРС.

Св. О. Т. към инкриминирания период е бил на длъжност „разузнавач V степен в група „Криминална полиция“, сектор „Противодействие на престъпността“-РУП- Г. О. Със заповед № 561/08.03.2010г. на Директора на ГД"Б." С. Ф., О. Т. е преназначен от длъжност „разузнавач V степен в група „Криминална полиция“ сектор „Противодействие на престъпността“-РУП- Г. О. на длъжност „разузнавач V степен“ в сектор „Б.“-[населено място], а със заповед К-3007/ 17.03.2010г. на министър Ц. Ц., същият е бил назначен за временно изпълняващ длъжността "Началник РД "Б."-[населено място], а впоследствие със заповед № К-337/14.01.2011г. на министър Ц. е бил назначен за титуляр на тази длъжност.

По време на съдебното следствие пред съда от първата инстанция е установено, след разпит на св. О. Т., че последният бил разбрал още през пролетта на 2009г., че има образувано досъдебно производство, което го касае, а от свой колега в ОДП-В.Т. /когото отказва да назове / в периода края на м. август - средата на м. септември 2009г. разбрал, че по отношение на него ще бъдат използвани СРС. По времето, през което е работил в РУП-[населено място] св. Т. се е познавал по служба с лица от криминалния контингент от района на [населено място], в т. ч. с П. В., М. И., М. П., Т. Д. Т., Ц. Т., Х. С., Б. С.. Св. Т. бил виждал на живо подс. Ц. в качеството му на министър па вътрешните работи три пъти по служба, като първия път бил на 29.06.2010г., а последният път - един ден преди да го арестуват на 10.03.2011г.

От заключението на вещото лице на назначената и изготвена съдебно- почеркова експертиза, се установява, че в шестте броя „Искане за използване на СРС“, посочени подробно по-горе, подписите под думите „МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ“, както и ръкописния текст с думата „НЕ“ пред думата „РАЗПОРЕЖДАМ“ и изписването на съответните дати, са положени от едно и също лице- подс. Ц..

Подс. Ц. е дал писмено разпореждане за прилагане на СРС от съответните дирекции по отношение на О. Т. по разрешение по искане № [*****] на Председателя на ОС- В.Т. на 18.09.2009г. за срок от 60 дни, считано от 28.09.2009г. Това искане е мотивирано от внеслия го прокурор със същите мотиви, с каквито са мотивирани и дадените

разрешения от Председателя на ОС-В. Т. с рег. №№ [рег. номер], по които подс. Ц. е отказал да разпорежи прилагането на СРС на 26-27.08.2009г. Съгласно приложения доклад от прокурор при ОП-В.Т. по приложеното /и разпоредено/ искане за прилагане на СРС по отношение на О. Т. няма събрани данни.

Впоследствие подс. Ц. е дал писмено разпореждане за прилагане на СРС от съответните дирекции по отношение на О. Т. по разрешение по искане № [*****] на 11.05.2010г. и по искане № [*****] на 14.07.2010г., като същите са подписани и от Главния секретар на МВР св. К. Г.. Тези разрешения за използване на СРС касаят съвсем други деяния, извършени от О. Т. и са за съвсем други периоди за използване на СРС, различни от тези в инкриминираните искания.

Председателят на ОС - [населено място] е отказал с резолюция искане за използване на СРС по отношение на О. Т. на 16.07.2010г. с мотив, че вече има издадено такова разрешение за същото лице по искане № [*****]г.

От писмо изх. № 180/2011 от 21.11.2013г. на ОП-Л. се установява, че по следствено дело № 7/2009г. на ОП-В.Т. / впоследствие следствено дело № 1/2011г. по описа на ОП-Л./лицата П. Д. В. и М. А. И. не са привлечени в качеството им на обвиняеми.

През 2009г. в Дирекция „Вътрешна сигурност“ при МВР е започнала разработка срещу О. Т.. През 2011г. същата е била приключена и изпратени в архив, тъй като по отношение на същия вече е имало образувано досъдебно производство. Това обстоятелство се установява от показанията на свидетелите П. Ц., С. В. / приобщени по реда на чл.373, ал.1 вр. чл.371, т.1 от НПК/ и показанията на свидетелите Ю. Б., Т. Т., Р. Г., П. К., Ц. М., М. М., дадени в с.з.

От представените справки за съдимост по делото се установява, че към датата на образуване на следствено дело №7/2009г. по описа на ОП- В.Т. се установява, че О. Т. не е бил осъждан, а лицата М. И. и П. В. са били осъждани.

От представеното по делото писмо рег. № Ув [рег. номер]. на Председателя на Държавна агенция „Технически операции“ се установява, че инкриминираните 6 броя искания за използване на СРС са единствените, които подс. Ц. в качеството си на министър на вътрешните работи е отказал да разпорежи по време на мандата си.

От представената справка за съдимост на подс. Ц. Ц. се е установило, че той е неосъждан.

Преди да бъдат обсъдени доказателствата и възраженията, на първо място следва да се даде отговор на основното възражение – за наличието на безпристрастен съд. Това се оспорва от защитата по отношение на професионалния съдия от първостепенния съд.

В тази връзка въззивния съд счита, че следва да се произнесе по доводите на защитата във връзка с допуснати процесуални нарушения, доколкото същите в случай, че бъдат уважени, биха съставлявали абсолютно основание за отмяна на първостепенния съдебен акт само на това основание. Сред тези доводи, преимуществено следва да бъде разгледано защитното възражение, направено на плоскостта на поискания и неуважен отвод на председателя на първоинстанционния съдебен състав. Така релевирания довод е неоснователен. Действително, в мотивите към атакувания съдебен акт липсват съждения по повод поискания от защитата отвод на председателя на съдебния състав. Това обаче не влече и не обуславя порок на присъдата на това основание и това е така, защото защитното искане е разгледано на съдебно заседание от първия съд на 14.01.2014 г., като същото е оставено без уважение. Вярно е също, че при това първоинстанционно произнасяне не са изложени мотиви, но доколкото подробни такива са изложени в предходно съдебно заседание, в което председателя на съдебния състав подробно, позовавайки се на разпоредбите на Етичния кодекс, е изложил съображенията си, поради които счита, че не са налице основания за самоотвод, не би могло да се приеме, че отказа на съдия Г. да се отведе от разглеждане

на първоинстанционното съдебно производство, като резултат от поискания му такъв от страна на защитата, е немотивиран. Същественото в случая е, че е налице идентичност в основанията, според които защитата е счела, че следва да поиска отвод на председателя на съдебния състав и тези, въз основа на които последният е обосновал становището си, според което е приел, че не са налице законовите основания, визирани чл. 29 от НПК, задължаващи го самостоятелно да се отведе или пък да уважи искане на страните в тази посока от разглеждане на делото. В този смисъл и не се споделят защитните доводи, за това, че правото на подсъдимия на справедлив процес е било накърнено. По мнение на настоящия съдебен състав, това му право /безспорен е факта, че именно такъв процес следва да бъде осигурен на всеки подсъдим и съда е призван да стори това/ не е нарушено и от факта, че към момента, към който председателя на първоинстанционния съдебен състав е обявил, че няма да се отведе от разглеждане на съдебното производство, в съдебната зала са се намирали и други лица, освен страните по делото. От една страна, първоинстанционното съдебно производство /изключвайки разпита на св.К.Г./ не е протекло по реда на чл.263 от НПК, т.е. при закрити врати, а от друга, процесуалният закон не поставя никакви изисквания по отношение на това пред кои лица /извън участниците в процеса/ следва да бъде произнесено съдебното определение по чл.29 от НПК. Най-сетне, не би могло да се приеме за основателно и защитното възражение, направено на плоскостта на това, че в обществото е създадена определена нагласа спрямо съдията-докладчик по конкретното дело по повод на медийните публикации за евентуална връзка между починал към момента на разглеждането на делото негов възходящ и подсъдимия по същото и твърдяна от защитата на тази плоскост заинтересуваност от страна на съдия Г. от изхода на делото. Като се съгласява в принципен план със защитата за това, че всяка медийна публикация създава определена обществена нагласа и има за своя последица определен обществен отзвук, този съдебен състав не счита, че това само по себе си е основание за отвод, респ. самоотвод на съдията, чието име е цитирано в публикацията и който разглежда делото, и това е така, защото, релевантно в случая е и процесуалният закон е категоричен в това отношение, дали докладчика е счел, че би могъл да бъде предубеден или заинтересован пряко или косвено от изхода на делото, поради изнесените в пресата факти и обстоятелства. В конкретния случай, съдия Г., категорично е заявил, че може да проведе обективно съдебно производство, независимо от изнесените в публичното пространство твърдения, които са и неверни и въззивната проверка не дава основание да се споделят защитните доводи за евентуална негова заинтересованост или предубеденост на твърдените основания. Такава не може да се обоснове и от факта, че други съдии от СГС, на които делото е било разпределено преди съдия Г. са се отвели от разглеждането му. Няма спор, че отвода е личен акт и че всеки магистрат, призван да разгледа определено дело, сам за себе си преценява дали са налице основанията по чл.29 от НПК. В този смисъл и факта, че предходен /както и въззивен/ съдебен състав са се отвели поради публикации в пресата не означава априори, че и съдия Г. е следвало да стори това. На последно място, въззивният съд не съзира основания за уважаване на защитното искане, направено на плоскостта на кариерното развитие на съпругата на съдия Г.. Освен, че липсват каквито и да е положителни данни, за да бъде споделен доводът на защитата, следва да се отбележи, че обстоятелствата, които според адв.М. хвърлят съмнение върху справедливостта на съдебния процес воден срещу подс.Ц. са настъпили след постановяването на първоинстанционния съдебен акт и в този смисъл не могат да формират извод в посока, различна от изведената по-горе.

Европейския съд по правата на човека е имал възможност да се произнесе в такива случаи, че макар и становищата на страните да имат известно значение, то личната безпристрастност на съдията следва да се предполага до доказване на противното – така *K. v. S.* [GC], no. 73797/01, § 118, ECHR 2005-X. и *M. M.* [GC], no. 17056/06, §§ 93-96, ECHR 2009), а в случая противно не е установено. Въззивната инстанция в заключение прие, че липсват каквито и да било основания да се приеме, че професионалният съдия е бил пряко или непряко заинтересован от изхода на делото, поради което възражението за предубеденост на защитата се отхвърля изцяло.

Поради това съдът пристъпи към обсъждане на делото по същество.

Настоящият състав намира, че първоинстанционният съд е изградил изводите си от фактическа страна въз основа на критичен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства. Не се констатира пороци при формиране на вътрешното убеждение на решаващия съдебен състав, като фактическите изводи са изведени при изискуемото от закона, подчинено на правната и формална логика обсъждане на доказателствените средства поотделно и в тяхната съвкупност. Първостепенният съд е изложил мотивирани съображения по отношение кредитирането на доказателствените източници, обсъждайки противоречията между тях.

В доказателствената маса са включени и обсъдени гласните доказателствени средства: обясненията на подс. Ц., показанията на свидетелите П. Ц., Х. Х., С. К., Д. М. и С. В., приобщени по реда на чл.373 ал. I вр, чл.371 ал.1 т.1 от НПК, показанията на свидетелите Ю. Б., Т. Т., Р. Г., П. К., Ц. М., М. М., К. Г., Ц. И. и О. Т..

Отчетена е от съда от първата инстанция двояката правна природа - и като доказателствено средство, и като средство за защита, на обясненията на дееца, и те са взети предвид при анализа на доказателствата.

Като цяло въззивната инстанция заключи, че спор по отношение на събраните по делото доказателства не съществува, във вида, в който са представени по делото и начина, по който са приобщени. Защитата не възразява срещу доказателствената съвкупност, оспорва единствено изводите, направени от съда от първата инстанция, както и цялата обвинителна теза, изградена въз основа на така събраните доказателства. Показанията на св.К. Г., тогава заемащ длъжността главен секретар на МВР, към момента на издадените отрицателни разпореждания, са предмет на отделно обсъждане, но по същество и те не се оспорват от страните по делото.

Защитните възражения по повод свидетелстването на св.Г. са в посока на това, че за да бъдат издадени отрицателните разпореждания, подсъдимият, при вземането на решенията си, бил взел предвид мнението на професионалното ръководство на МВР в лицето на Главния секретар на МВР К. Г. и е преценил, че не следва да разпореди използването на СРС, като това се потвърждава и от самия св.Г.. Тези възражения могат да се преценят като неоснователни, тъй като няма никакво правно значение какъвто и да било съвет при решаване на въпроси, които са от компетенцията единствено и само на министъра на вътрешните работи и при установения материалноправен принцип, че наказателната отговорност е само лична. Без значение е становището на лица, които при това в йерархията на длъжностите на МВР заемат подчинено положение. Тук е мястото да се посочи, че законът не може да бъде дописван, допълван или изменен с подзаконовни нормативни актове, изхождащи при това от изпълняващия закона, а не от законодателя. Действията на св.Г., съгласуването с него и даването на съвети от него са без никакво правно значение за отговорността на подсъдимия, чиито задължения са изрично посочени в този случай в чл.16 ал.1 от ЗСРС и тези задължения носят по своето същество императивен характер. В конкретния казус е в сила принципа *Ignorantia legis neminem excusat*, още повече, че по делото с оглед заетата длъжност следва да се приеме, че подс.Ц. има базови правни познания. Нещо

повече, в случая искането за използване на специални разузнавателни средства във всеки един отделен случай е било направен от орган не просто на властта, а на съдебната власт, разрешението е било дадено отново от орган на съдебната власт, макар и различен от първия, който е прокурор, докато подс.Ц. е бил представител, макар и висш, на изпълнителната власт. Това означава при конституционното деклариране и гарантиране на *discretio potestatis*, че след като законодателят не е дал възможност за оперативна самостоятелност, а е наложил принципа на обвързана компетентност, подс.Ц. с неизпълнението на законовия императив, се е намесил в разделението на властите и е присвоил чужди правомощия от различна на неговата сфера на компетентност. С други думи, в случая подс.Ц. не може да се уповава на чужда компетентност и отговорност, на разпределение на такава отговорност, последната е единствено и само негова, изводима от законовата разпоредба на чл.16 ал.1 от ЗСРС.

Нормата на чл.288 от НК дефинира субекта на престъплението като орган на властта, а подсъдимият Ц. е именно такъв – той е орган на изпълнителната власт, като разбира се, такива субекти могат да бъдат представители и на органи на съдебната власт, но не само те или разследващите полицейски служители, каквито възражения се изтъкват. Наказването на лицата, извършили престъпления, е процес, продължителен и многоаспектен, и е дело не само на едни от органите на властта. Защитата възразява, че такива задължения и компетенции имат само органите на съдебната власт, с което въззивната инстанция със сигурност не може да се съгласи. Вярно е, че защитата добавя в тази категория хора и представител на изпълнителната власт, какъвто се явява разследващия полицай, но това в никакъв случай не означава, че министърът на вътрешните работи, като единствен компетентен орган към този момент, няма отговорности по отношение на разследването на престъпленията, откриване на извършителите и представянето им пред съда за осъждане.

Въззивният съд застъпва становището, че подсъдимият в случая изпълнява ролята на законова трансмисия, за препредаване за изпълнение на волята на органите по разследване и съдебен контрол и законът не му е дал правна възможност за ревизия на тези актове. Но без неговото властническо волеизявление не е възможно да продължи процеса по разкриване и доказване на престъплението и именно това се е случило в конкретния случай, тъй като органите на съдебната власт не са получили правна възможност да продължат ефективно разследването си и доказването на предполагаемо извършените престъпления.

Действията и взаимодействието, когато това е необходимо, на органите на изпълнителната власт и на съдебната по разкриване и доказване на престъпленията, и в крайна сметка по наказване на извършителите на престъпленията е законово регламентиран в ЗМВР и НПК, включително и в ЗСРС. Задълженията на министъра на вътрешните работи са законово, освен в ЗСРС, посочени, "разписани" в НПК – чл.175 ал.2 от НПК съгласно тогавашната му редакция, което напълно опровергава защитната теза за несъставомерност относно субекта на престъплението.

Не е възможно да се достига до обществено целените резултати по разкриване на престъпленията и наказване на извършителите без действията на отделните държавни органи, които се включват в или извън процесуалните рамки, но все във връзка с достигане до крайния резултат по наказване на извършителите. Разбира се, има и превантивна функция на дейността на правораздавателните органи, но тя не е актуална за обсъждане в този контекст на разсъжденията за съставомерност по чл.288 от НК.

Процесът по доказване на престъпленията е поредица от действия с процесуален характер и законово регламентиран властнически волеизявления и нито един властнически акт, нито едно отделно действие не може да бъде изключвано от този

процес, без да попречи за достигане на крайната цел- наказването на извършителите, разбира се, при спазване на съответните гаранции за защита правата на всички страни в процеса. Не за тях, гаранциите, обаче се поставя въпрос в конкретното производство и обвинение срещу подс.Ц..

В чл.288 от НК законодателят е поставил в основата на изпълнителното деяние задълженията (длъжностите), които са възложени по служба на органите на властта, по наказателното преследване на извършителите на престъпления. Не е необходимо тези задължения да са относими към цялата поредица от действия по разкриване, доказване на престъпления и наказване на извършителите, включително и по изпълнение на наложено наказание – което пък се извършва в голяма част и от органи на изпълнителната власт. Вярно е, че в последният случай е налице диференциран, специален състав от материалното право – чл.295 от НК, но така или иначе и в тази норма субекта на престъплението отново е дефиниран като орган на властта. Това може да бъде както прокурорът по изпълнение на наказанието, така и органите на МВР по издирване на укриващи се от изпълнението на наказанието лица, например. Но така или иначе не е възможно законодателят да е вложил в това правно понятие – орган на власт, различно съдържание за всеки отделен текст от закона и съответно случай. Сравнението с чл.294 ал.4 от НПК налага достатъчно ясното разграничение и оборва тезата на защитата по един категоричен начин. Когато законодателят има предвид от органите на МВР само фигурата на разследващ полицай, той изрично го подчертава, за разлика от чл.288 и чл.295 от НК, както и чл.93 т.2 от НПК (пък и няма съмнение, че техническите помощници от МВР, както и специализираните органи по техническите операции в настоящия случай, не са разследващи полицаи, но имат място при разследване на престъпленията и изобщо при наказателното преследване).

Достатъчно е да се пропуснат своевременно длъжностите относно наказателно преследване и в един отделен случай, относно едно задължение, тъй като е очевидно, ноторно, че множество органи на властта са ангажирани в целия този упоменат процес. Законодателят не е изискал да има конкретен резултат, разбира се, негативен, от това пропускане на изпълнение на задълженията по наказателното преследване от съответното длъжностно лице, орган на власт. Също така в състава на престъплението не се изисква като обективен признак лицето, по отношение на когото се бездейства, по отношение на което се пропуска да се изпълнят длъжностите по закон относно наказателно преследване, да е извършило престъплението по един несъмнен и доказан начин (например с влязла в сила присъда). Това е така, защото чрез наказуемите действия на длъжностното лице е напълно възможно да не се достигне в нито един последващ момент до обективната истина и лицето, в чиято полза се пропуска изпълнението на длъжностите по закон за наказателно преследване, никога повече да не бъде изправено пред съда, поради изтичане например на давност или липсата на ефективно доказване (нерядко именно поради пропуснати длъжности по служба от органи на властта не се стига до ефективно доказване – като случаят по настоящия казус е именно такъв).

Правомощията на министъра на вътрешните работи не са тъждествени с неговите права при упражняване на неговата служебна дейност. Правомощието на един отделен държавен орган представлява съвкупност от неговите права и задължения, в случая конкретно съдът е сезиран с неговото правомощие да дава писмено разпореждане за прилагането на специалните разузнавателни средства. Министърът обаче няма право да откаже да даде писмено разпореждане, само нему и никому друго е възложено от законодателя да отдава такова писмено разпореждане, и в това се изчерпва неговото право, което се преобразува, трансформира, преминава, прелива в негово задължение да го направи, да отдаде разпореждането. И това е така, защото министърът не е

оперативен орган, който извършва самостоятелно действия по разследване на престъпленията, той няма правата да извършва преценка на дейността по разследването, на нейната ефективност и целенасоченост и в какъвто и да било друг аспект. Законодателят просто не го е овластил с подобни правомощия, воден от принципа за разделение на властите. Всъщност точно този принцип изисква намесата на министъра на вътрешните работи, като върховен йерархичен пост в системата на МВР, който да централизира и организира взаимодействията на този орган на изпълнителната власт с другите власти, в случая съдебната.

Относно субекта на престъплението се прави възражението за установена "административна" практика на предишни министри от това ведомство, което се явява изцяло неоснователно. Без отново да се повтаря натрапчиво довода за личната отговорност по наказателни дела, ще е необходимо да се отбележи, че е без всякакво правно значение каква е дейността на други министри на вътрешните работи. От тяхната дейност не може да се прави оценка за действията на конкретния подсъдим, нито пък обратното. С други думи, това че в хилядолетната човешка история са се извършвали убийства, не е аргумент срещу наказателното преследване на това престъпление, а дори напротив. Съдът се занимава, той е сезиран само с наказуемата дейност на този подсъдим съгласно обвинението и не може да изследва твърдения за подобна или идентична дейност на други евентуални извършители.

Нямат място и затова са оставени без уважение и доводите за евентуалните процесуални недостатъци на разследването, в случая относно спазването или не на принципа за случайно разпределение на делата по отношение на наблюдаващите прокурори. Законодателят изобщо не е дал възможност такава възможност за преценка на основанията за отвод на един съдебен орган от страна на един министър на вътрешните работи, пък дори и да беше предвидил, което не е възможно в една правова държава с ефективно разделение на властите, то подс.Ц. не се е позовал на такава преценка при неизпълнението си на задължението си по служба. Съдът също в този казус няма за задача да изследва в едно различно от настоящето наказателно производство процесуалното естество и годност на извършваните действия по разследването, да ги подлага на анализ и преценка, просто законодателят не му е дал такава правна възможност. Разбира се, това разследване е относимо към предмета на доказване и неговото безпрепятствено развитие от чисто фактически аспект е важно при правната оценка на поведението и действията на подс.Ц., но следва изрично да се отбележи, че оценка на процесуалната годност на извършваното разследване от страна на другите органи на властта извън подс.Ц. не е допустима, а и не е нужна.

В допълнение и във връзка с това становище на въззивния състав е следващия отговор на направените искания от страна на защитата по отношение начина на приобщаване на исканията и дадените разрешения за използване на специални разузнавателни средства, б на брой. Нормата на чл.159 от НПК дава категоричната процесуална възможност да се изискват книгата, които имат значение за делото и не може да има спор относно правомерността на присъствието на исканията за използване на СРС по настоящето производство. Освен това тези материали са на разположение не в друг орган на съдебната власт, а в досъдебно производство № 7/09 год. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - [населено място], тоест в титуляра и господар на обвинението – самата прокуратура.

Без всякакво правно значение е и воденото срещу друго лице, посочено като Ф., отделно производство, тъй като в настоящето подсъдим е единствено и само министъра на вътрешните работи на Република България и няма никакви доказателства за друго престъпно поведение по делото, а пък и да имаше, съдът е обвързан от формалната рамка на обвинението по отношение както на предмета на доказване, така и по

отношение на субекта, на привлеченото да отговаря лице. Процесуалната съдба на такова разследване е извън правомощията на настоящия съдебен състав и не рефлектира по никакъв начин върху отговорността на подс.Ц.. Вярно е, че това производство е започнало срещу лицето Ф., но по него са събрани доказателства са виновността на подс.Ц., което е наложило отделянето на материалите за лицето Ф. с надлежно постановление 04.07.13г. – т.1 л.1 от дос.п-во.Исканията за прилагане на СРС, с цитираното постановление изрично е постановено да продължат да бъдат доказателствени материали по настоящето производство и възраженията в тази насока са изцяло неоснователни – л.2 от същия том, раздел II. Не е процесуално незаконосъобразно това да бъде сторено по реда на чл.216 от НПК и в този смисъл е ирелевантно обстоятелството, че наказателното производство е било водено срещу лицето Ф. първоначално, а след като е имало неиздирени и неустановени лица, във връзка с него, то е съвсем в рамките на закона и в изпълнение на неговите изисквания да се отделят материалите за тях, а производството да продължи по доказаното престъпление и срещу установеното като извършител лице .

Няма никакво правно значение и възражението и относно исканията под № 5 и 6 от делото, по отношение на св.К., който на 14.09.2009г. не бил на работа. Исканията за прилагане на СРС са подписани от компетентен орган, св.Х. и това е достатъчното условие, за да се обсъждат последващите действия на подс.Ц., който нито е имал правомощията да обсъжда компетентността на разследващите съдебни органи, нито пък се е позовал на такива обстоятелства, когато не е изпълнявал задълженията си.

Държавното обвинение е използвало по-широката правна формулировка на изпълнителното деяние – осуетяване на наказателно преследване, но това не е съществен пропуск и недостатък на самото обвинение, тъй като от фактите по делото, които впрочем не са многобройни или разнопосочни, са изяснява в пълна степен същността на обвинителната теза. Подс.Ц. е имал задължението да даде писмено разпореждане след даденото такова разрешение от компетентния председател на окръжен съд, за прилагане на специални разузнавателни средства. Той не е сторил това, пропуснал е да изпълни не само своевременно, а изобщо, длъжностите, които му налага неговата служба- по силата на закона- чл.175 ал.2 от НПК в тогавашната му редакция и чл.16 ал.1 от ЗСРС, отново в тогавашната му редакция. Така естествено, установява се, че той по същество е бездействал, след като има предписана от закона форма на изпълнение на неговото императивно задължение и той не го е осъществил. Нещо повече, той изрично е отказал да извърши това действия, след като е написал и разпореждане "Не". С тези си действия той е демонстрирал и легитимирал изрично намерението си за бездействие и съответно неизпълнение изобщо на законовото си задължение.

От обективна страна подс.Ц. притежава необходимото длъжностно качество , в подобен аспект е Решение 41/02.02.2009г. по к.н.д. № 751:08г., на I-во н.о. на ВКС, законът му е вменил единствено нему подобна длъжност, в йерархично отношение той е едноличен орган на власт, с изключителна компетентност по смисъла на задълженията му по служба. Друго длъжностно лице от йерархията не може да изпълнява неговите длъжности, освен ако не е получил нужното упълномощаване , пак от министъра на вътрешните работи.

По наказателното производство, следствено дело № 7/2009г. на ОП-В.Т. (впоследствие следствено дело № 1/2011г. по описа на ОП – Л.) , инициативата за разследване на дейността на полицейския служител и на лицата П. Д. В. и М. А. И., но най-вече за използване на специални разузнавателни средства изхожда от органите на досъдебното производство, в случая прокурорски и на следователски, преценката и плана на разследване е била единствено и само от компетенциите на тези разследващи органи.

Неизпълнението на служебното задължение на подсъдимия е попречило необратимо на разследването на тези три лица, видно и от по нататъшния му ход. Той не е имал никакви процесуални функция по надзор и ръководство на наказателния процес по конкретното производство, не е можел да преценява необходимостта от използването на едно или друго доказателствено средство за събирането на доказателства по разследването на предполагаемите престъпления. Неговото единствено правомощие и задължение е било да осъществи с властническото си разпореждане връзката между разследващите органи на съдебната власт и специалната служба за извършване на техническата операция, която е в структурата на изпълнителната власт. Неговото бездействие, дефинирано и демонстрирано по един изключително категоричен начин с изписването на разпореждането "Не" е довело до невъзможност за използването на този способ за събиране на доказателства – подслушване на водени телефонни разговори между трите лица, както помежду си, така и с други лица. Разследващите органи са възприели, че това е единствения начин за разследване и провеждане на ефективно наказателно преследване, тъй като едно от лицата е полицейски служител и е запознат с оперативните способности за събиране на информация и реализирането и в наказателния процес като доказателствени факти. Тази тяхна преценка не подлежи на ревизия от един орган на изпълнителната власт, пък бил той и едноличен ръководител на министерството, оторизирано да води борбата с престъпността. По същество обаче, с бездействието си и пропускане на длъжностите си по служба, подс.Ц. е осъществил незаконен контрол над действията на разследващите органи. В една правова държава това е недопустимо и симптоматично за пренебрегването на принципа за разделение на властите, за фаворизирането на една власт за сметка на друга и в крайна сметка за елиминиране на принципите на демократичното управление като цяло.

Деецът е пропуснал да изпълни своята длъжност, указана с нормата на чл.16 ал.1 от ЗСРС, преповторена и в чл.175 ал.2 от НПК (законодателно решение, което има за цел единствено да избегне всяко противопоставяне на отделните нормативни актове и да нуждата от тълкуване) и с това е осуетил наказателното преследване срещу трите лица. Това осуетяване за въззивния състав е безспорно и не се поставя под съмнение, разследването е пропуснало единствената възможност да продължи ефективно наказателното преследване срещу трите лица. Без такова разследване не може да се достигне до обвинение, основано на доказателства и, азбучна истина е, не може да се стигне и до наказване на лицата с предвиденото в закона наказание.

При тези безспорни факти единственият спорен момент е наличието на пряк умисъл с преследваната специална цел по смисъла на закона – дали деецът умишлено е целял да избави трите лица от наказание, което им се следва по закон.

Подс.Ц. е с висше образование, както се посочи вече, с базови правни познания, поне със сигурност с такива, достъпни за всеки вменияем български гражданин. С положителност може да се заключи, че той е осъзнавал, че с отказа си по същество да изпълни искането за прилагане на специално разузнавателно средство, без законът при това да му я дава, той осуетява наказателното преследване. В съзнанието му с положителност се е формирал извода, че по това наказателно производство повече доказателства не могат да се съберат, след като разследващите органи са приели, че това е единствената правна възможност за събирането на обвинителни доказателства. И именно този подсъдим не я е допуснал, предрешил е изхода от делото, без законът да му дава права и задължения по разследването, извън задължението му да даде писмено разпореждане за прилагане на СРС към подчинените му тогава структури (законът в тогавашната му редакция). Защитата възразява, че липсва прекия умисъл и съответната цел, но отговорът на въпроса, дали деецът е имал специалната цел да избавяне на тези три лица от наказанието, следващо им се по закон, се крие в това, дали деецът е имал в

съзнанието си представа какво извършва и какво не извършва. Положителният отговор е неминуем – няма никакво съмнение, че деецът е съзнавал, че бездейства, като не дава писменото разпореждане, следващо се по закон. Съзнавал ли е деецът, че след този отказ, трите лица няма да могат да бъдат ефективно разследвани – и на този въпрос положителният отговор е неизбежен. Та самите разследващи органи са посочили, че за тях това е единствената възможност за събиране на обвинителни доказателства, по терминологията на полицейските служби – за документиране на тяхната престъпна дейност, разбира се, предполагаема, тъй като няма влязъл в сила съдебен акт за деянията, за които са разследвани. Вече се изясни по-горе, че законодателят не изисква да се установи по безспорен и категоричен начин, че престъплението, за което се изисква длъжностите, наложени от службата на длъжностното лице, орган на властта, да налагат задължения по наказателното преследване, е извършено, тъй като това не винаги може да бъде сторено с влязъл в сила съдебен акт (крайното доказване, необходимо за осъждане). Освен това, по силата на последващи обстоятелства, наказателното преследване може да бъде погасено или изключено – по силата на закона обаче, без да е необходимо тук да се развиват възможните хипотези в тази насока, но това така или иначе далеч не означава, че органите на властта могат да не изпълняват своите задължения. Понякога именно това се е и цели – чрез пропускане на изпълнение на длъжностите относно наказателно преследване, да изтече срок, при който наказателното преследване да се погаси и деецът да не бъде наказан.

Настоящият казус е далеч по елементарен, имаме просто неизпълнение на законово посочено задължение в един много ранен етап на наказателното преследване и разследване, което е преградило пътя му. Едното от трите преследвани лица, полицейския служител Т., е бил и проследяван, установено е, че провежда множество разговори по мобилния си телефон, но така или иначе естеството на разговорите не е станало достояние на разследващите (така например папка т.Б, виж справка негласно проследяване, ст.21,22).

Подс.Ц. е отказал да издаде дължимото писмено разпореждане по отношение на трите лица, на 6 броя искания и е естествено да се постави въпроса, защо го е сторил, дали е искал да осуети наказателното преследване само срещу едно от тях или и срещу тримата, или пък не е искал, или пък само е допускал това, че ще се случи. Това е фундаменталния въпрос за вината и съответно отговорността на дееца в наказателноправен аспект.

Въззивният състав счита, че прекият умисъл е налице, както и специалната цел. Подсъдимият Ц. напълно е осъзнавал, че препятства наказателното преследване и срещу тримата, макар естествено е да е имал предпочитание към св.О.Т., тъй като все пак е бил ръководител на това ведомство, където последният е служел. Това обаче няма никакво правно значение, тъй като само с отказ да се издаде разпореждане единствено по отношение на него, за прилагане на СРС, целения ефект - да се осуети наказателното преследване, не би бил постигнат, тъй като при разследването е очертана връзка между трите лица (така е мотивирано и искането на прокурора). Ако по отношение на един не се прилага СРС, тоест не се подслушва той, то чрез подслушването на тримата други, при установена връзка между тях, все пак е възможно да се добие информация с доказателствено значение за престъпна дейност и на лицето, което не се подслушва. Изтъкваните възражения от защитата и показанията на св.К.Г. само показват по един недвусмислен начин пълното съзнание на дееца относно обстоятелството, че с неизпълнение на длъжностите си по наказателното преследване му създава непреодолими пречки. Обсъждането на тежестта на бъдещото евентуално обвинение, освен, че не е от компетентността на подс.Ц., независимо от високото му йерархично положение, но в друга власт, а не в съдебната, показва, че в съзнанието на дееца е

очертана една пълна представа за последиците от неизпълнение на длъжностите по служба на министъра. От една страна той не е можел да разсъждава, че не си струва "заради едни катерушки" да отдава писменото разпореждане за изпълнение прилагането на СРС, но от друга страна, самото обсъждане в такъв аспект показва, че този подсъдим напълно е съзнавал последиците от неотдаването на писмено разпореждане, за което е бил задължен от закона по императивен начин. Съвсем отделен е въпросът, че мотивирането на искането за прилагане на СРС съвсем не се изчерпва с цитираните "катерушки", а с намерението разследването да установи престъпна дейност с висока степен на организация и използване на служебно положение в органите на МВР.

Възражава се, че подс.Ц. не познавал трите лица, между тях и подчинения си служител и това изключвало както личен мотив, така и представата за кои точно лица осуетява наказателното преследване. С тази теза въззивният състав категорично не се съгласява, тъй като няма особено, а всъщност и никакво, правно значение дали деецът е познавал лицата или не. Разбира се, той е знаел достатъчно за тях- че Т. е полицейски служител, подозиран в извършване на престъпления по служба, че другите две лица са осъждани и са във връзка с полицейския служител, но в никакъв случай не е било необходимо да ги е познавал лично. Деецът може да не е познавал (а възможно е и точно обратното) през останалия период на своето управление в министерството на вътрешните работи никой, по отношение на когото е издал писмено разпореждане за прилагане на СРС, но за никой друг не е отказал изпълнението на задълженията си по служба. Въззивната инстанция счита, че това не е състоятелен аргумент. Друг вид задълбочено разследване и излизащо извън рамките на настоящето – за много по-голям период от време, би могло да установи връзки между подсъдимия и трите лица, но с положителност между него и св.Т. , но това не е необходимо ,а и въззивната инстанция е сезирана само с конкретното обвинение и времеви период.

Една от основните функции на ръководеното от дееца министерство е предотвратяване, преследване и разкриване на престъпленията, както и за привеждане в изпълнение на влезлите в сила присъди. В тази връзка, след като бе даден положителен отговор на въпроса дали деецът е съзнавал какво ще стори с депозирания си отказ (ще пресече възможността за ефективно доказване на извършено престъпление), то отговорът на следващия въпрос – целял ли е деецът да избави посочените три лица от наказанието, което им се следва по закон, се имплементира в казаното дотук. В съзнанието на дееца не може да съществува друга представа, след като препятства по - нататъшното разследване, освен тази, че с тези действия наказването на дееца (в случая трима), извършител на престъплението/-ята, ще бъде невъзможно. Противното означава, че деецът не може да разбира свойството и значението на извършеното, а такива доказателства по делото не са събрани или поне не съществува подобно съмнение.

Длъжността, която този подсъдим е заемал и нейните функционални цели, една изключителна по своя характер и в едноличен управленски план длъжност, та те предопределят неминуема, неизбежна и съвсем ясна представа в съзнанието за дееца за последиците от всяко едно неизпълнение на служебно задължение в борбата срещу престъпността и разследването на извършените престъпления. Обществените очаквания към изпълняваната длъжност на министъра на вътрешните работи са към безупречно и неотклонно изпълнение на задълженията му и най-вече , относимо към настоящия казус съгласно чл.6 ал.1 т.3 от ЗМВР, за разследване на престъпление и в никакъв случай не за осуетяването му. В., този подсъдим нерядко е влизал в противоречие с основни принципи на наказателното преследване, ноторно и конкретно, с презумпцията за невинност и правото на справедлив процес в тази връзка,

установени с редица решения на ЕСПЧ - G. c. B. (application n° 34529/10) 15 Octobre 2013, абзац 201 ; T. K. v. B. (application no. 37124/10); (D. and Others v. B. (application no. 77938/11). Последното дело изрично описва, макар и да не признава за нарушения, в абзази 162 и 163 (връзка с абзац 90), поведението на министъра на вътрешните работи, не само неговото, разбира се, показва публичен опит да се влияе на съдебни решения и не показва дължимото уважение на съдебните органи (разбирай на разделение на властите) - август 2009г., предходно поведение на настоящия казус. Липсва осъждане само защото съдебните органи са показали в достатъчна степен независимост. По второто дело съдът е посочил, че подсъдимият е имал задължението да не внушава на обществото наличието на вина, като е нарушил презумпцията за невинност.

Настоящият случай е контрапункт на това публично афиширано поведение, скрито от обществото с оглед секретността на използваните специални разузнавателни средства, този деец не е изпълнил задълженията си по служба и е осуетил наказателното преследване с цел да избави трите лица от наказание. Разбира се, съдът от настоящата инстанция няма за цел да оценява ефективността от служебната дейност на този подсъдим като министър на вътрешните работи, публичното обявяване на становища по водени разследвания и наказателно преследване, но не може да остане незабелязано пълното разминаване между публичното поведение и действителното изпълнение (в случая неизпълнение) на служебните задължения. Законодателят е възложил на този подсъдим в неговото длъжностно качество на орган на властта и на един от висшите еднолични управленски постове в държавата значително повече отговорности по спазване на законността от останалите служители по йерархията, обществото също така има право да очаква значително повече при изпълнение на служебните му задължения, но най-малкото на обществото му се дължи, ако не активност, то поне спазване на законите. Ето това деецът не е сторил и това е било напълно умишлено, с пълно съзнаване на последици и желание те да настъпят. В действителност те са и настъпили, ефективното разследване не е проведено и изобщо до следващите фази на процеса, в които може да се обсъжда наказването на трите лица, не се е стигнало – именно поради действията на подс.Ц., по това време министър на вътрешните работи и несъмнено орган на властта.

След като тази представа е налична, преди да бъде отказано изпълнение на длъжностите по служба и да бъде издадено писмено разпореждане за прилагане на специални разузнавателни средства, със самото действие (отказът) и препятстване на ефективното разследване, целта се постига. Това е искан, желан резултат и напълно се покрива с изискването за наличието на умисъл, придружен със специална цел. Това е основният желан резултат, основната цел на дееца, но разбира се, може да има и съпътстващи цели и мотиви, които могат да бъдат от значение за определяне на например наказанието, но не са определящи по отношение на отговорността на дееца. Възможно е подс.Ц. с отказа си, с който се постига целеното избавяне от наказание, да е целял и последващото кариерно израстване на един от тримата разследвани – подс.О. Т.. Това кариерно израстване впрочем е последващ факт, който не би могъл да се случи, ако деецът беше разследван и евентуално наказан с наказанието, което му се следва по закон. Съдът не може да си служи с предположения и да приеме, че подс.Ц. към момента на отказа си да издаде писмено разпореждане за прилагане на специални разузнавателни средства по отношение на подс.Т. и другите лица, които имат връзка с него, е предвиждал освен, че избавя тези лица от наказание по този начин, ще даде възможност за кариерно израстване на св.Т. и също така, че ще създаде условия за зависимост на този свидетел, извън йерархичната, административна, служебна такава. Тази зависимост може да се постигне по много начини, включително и чрез последващото даване на разпореждане за прилагане на СРС по отношение на св.Т..

Такава връзка между фактите има, тя е логична, но не е безспорна, затова съдът не я прави, а и в крайна сметка, тя е без значение за правната квалификация на деянието, за определяне на вината и отговорността и е извън предмета на доказване по настоящето дело. Очевидно е, че хронологията на събитията и крайните резултати са повлияни от редица фактори (чистото житейско продължение на човешкото съществуване), които не могат да бъдат изследвани в един наказателен процес, създадени са връзки и взаимозависимости, които са определили поведението и насоката на действията на участващите в това производство подсъдим и свидетели, като не бива да се забравя, че повечето от тези фактори са възникнали впоследствие.

Последващото даване на разрешение по отношение на св.Т. от този подсъдим, за прилагане на СРС, не може да бъде абсолютно никакъв аргумент за несъставомерност и липса на субективна страна по отношение на предходното деяние. В това производство съдът няма за задача да изследва всички възможни хипотези на последващо поведение на подс.Ц. и мотивировката му, дали той е желал чрез подчиненото му ведомство и съответните специализирани органи да постави под контрол един бъдещ избраник за по-висока административна длъжност, дали е преценил своето поведение и не е пожелал да извърши подобно деяние на настоящия казус и т.н. (дори има хипотеза, съгласно която през периода, в който не е имало прилагане на СРС, св.Т. и другите двама - М. И. и П. В., да са били предупредени, че ще бъде дадено впоследствие разрешение за такова прилагане), съвсем не е от значение за решаване на въпроса за неговата актуална отговорност по предявеното обвинение.

Защитата дискусивно поставя въпроса за мотивирането на съда от първата инстанция по отношение на използвани множество препинателни знаци - удивителни при изписване на депозираните откази, и въззивният състав е склонен напълно да се съгласи с тези доводи. За разлика от защитата обаче, въззивният състав счита, че липсата или наличието на такива препинателни знаци, не предопределя наличието на съставомерно деяние, с придружаваща прекия умисъл специална цел. Тя е налична и деянието е съставомерно със самото действие, което легитимира отказа на дееца да издаде писмено разпореждане за прилагане на СРС, а употребата на такива знаци издава и в известна степен емоционално отношение, пристрастие, което е по-дълбоко от обичайното, рационалното отношение към собственото поведение при извършване на противозаконни действия, но не може да бъде самостоятелен довод за отношението на дееца към деянието и съответно да легитимира по несъмнен начин и самостоятелно умисъла ведно със специалната цел.

Ето защо настоящата инстанция прие, че деянието, в което подсъдимият Ц. е обвинен - по чл. 288, пр. 2, вр. чл. 26, ал.1 от НК, е правилно квалифицирано и се явява доказано от обективна и субективна страна. Налице е системата от телодвижения, които водят до отделни бездействия, при налично задължение и които осъществяват поотделно един и същи състав на престъплението по чл.288 от НК през непродължителни периоди от време, извършени при една и съща обстановка и при еднородност на вината. Връзката между деянията е непрекъсната и очевидна, последващите действително се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите. Броя на отделните деяния показва и нещо друго, наличието на престъпна упоритост, която задълбочава оценката за обществената опасност на деянието.

В този смисъл съдът от настоящата инстанция се съгласява напълно с изложените доводи от страна на първостепенния съд, които се явяват допълнение с по-горните самостоятелни въззивни изводи, без да е необходимо да ги повтаря, особено що се отнася до анализа на гласните доказателства по делото. Несъгласието с отделни заключения вече бе изразено също така по-горе.

Възраженията на защитата пред съда от първата инстанция са обсъдени задълбочено и с основание са отхвърлени. Тези възражения са и противоречиви относно причините, поради които подс.Ц. не е изпълнил законовото си задължение. На първо място не са извинителни, ако се допусне, че наистина св.Т. е бил предупреден за използването на СРС по отношение на него. Това всъщност не е пречело по отношение на него да се извършва наблюдение, което обстоятелство отхвърля априорно този довод. Независимо от това подобно обстоятелство не може да бъде никакво основание да бъде отказано разпореденото по същество от друг съдебен орган- с искане на прокурор и разрешено от председател на окръжен съд, прилагане на СРС. Впоследствие този подсъдим очевидно изобщо не е бил притеснен от длъжностното качество и вероятен оперативен, служебен опит на св.Т. и е разпоредил такова прилагане, този факт, без да е от значение, тъй като е и последващ, напълно разкрива несъстоятелността на защитната теза. Съдът от първата инстанция с основание е анализирал това обстоятелство, при което без промяна на обстоятелствата и "осведомяването " на св.Т. от доброжелателен неустановен полицейски служител и със същата опасност от изтичане на информация, подсъдимият е дал искане разрешение, съдът от първата инстанция също така с основание задава риторичния въпрос, след като имало опасност от изтичане на информация (сякаш св.Т. от своята работа не знае, че могат да бъдат използвани срещу него негласни способности за събиране на информация и за документиране, доказване на евентуална негова престъпна дейност), прилагането не е разпоредено по отношение на останалите две лица - М. И. и П. В.. В действителност много по- логично е да се съзре възможност в рамките на близо 20-дни след отказа и даването на разпореждане за прилагане на СРС да се пропусне първоначалната възможност за събиране на доказателства и лицето, или лицата да бъдат предупредени за възможността от прилагане на СРС по отношение на тях в един по-късен период, както се и случило.

Тези възможни хипотези , отново се заявява от настоящата въззивна инстанция, са без определящо значение за отговорността на дееца , поради което и предвид на тяхната относителност, не са поставени в основата на осъдителните изводи.

При осъществено деяние от обективна и субективна страна, при наличието на пряк умисъл и специалната цел, както се изясни по-горе, подс.Ц. следва да бъде наказан съгласно предвиденото наказание в съответната норма по чл.288 ал.1 от НК – до 6 години лишаване от свобода и лишаване от право да се заема съответна длъжност съгласно чл.37 ал.1 т.6 от НК.

Това съдът от първата инстанция е постановил в съответствие със закона и с изискванията за справедливост, отмервайки наказание от 4 години лишаване от свобода, което да се изтърпява при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, като за срок от пет години е лишил деецът от право да заема длъжности в държавната администрация. Наказанието е над средния размер, но при налагането му са отчетени всички необходими обстоятелства, установени по делото и от значение за определяне на отговорността, макар и изрично да не са били отбелязани от съда от първата инстанция. Деецът е с чисто съдебно минало, с добро семейно положение, с относително положителни характеристични данни – това са безспорни факти, които следва да бъдат посочени. Относителността по отношение на характеристичните данни съдът съзира в крайна сметка от резултата от публичната дейност на този подсъдим в качеството му на министър на вътрешните работи – за първи път в новата история на страната тя е била осъждана, при това нееднократно, от ЕСПЧ за неспазване на основни принципи на правовата държава от публични личността и високопоставени дейци на правителствената администрация. Тези осъждания са за публична намеса в дейността на съдебните органи и нарушаване на презумпцията на невиновност. С оглед на това въззивната инстанция не оценява изцяло

положително и позитивно известните характеристични данни. Тези обстоятелства-характеристичните данни, са по начало смекчаващи вината обстоятелствата, като въззивната инстанция не намери други от рода на изразено съжаление, самопризнание, които деецът не е и длъжен да направи. Все пак такива липсват и не могат да бъдат отчетени от въззивната инстанция.

Не може да не се отбележи, че тези смекчаващи вината обстоятелства са изискуеми се за длъжността, която има и публичен характер и косвено производна на обществената оценка чрез изборите за законодателен орган и съответно управление на страната. В противен случай деецът не би могъл да заеме тази длъжност и в този смисъл чистото съдебно минало не следва да се абсолютизира. Съдът от тази инстанция не го и прави, а отчита, че специфичното високо ниво в йерархията на администрацията, което е заемал деецът, прави задълженията му и съответно отговорностите обществено важни и значими. Нарушаването им съответно е с по-висока степен на обществена опасност от обичайните извършители на по-ниско ниво в управленската или съдебната йерархия. Съдът от първата инстанция е изложил пространни съображения относно отговорността на дееца съобразно заемания от него пост и свързаната с това по-висока степен на обществена опасност на дееца и деянието. Не е необходимо отново да се излагат и повтарят, тъй като са анонсирани безспорни факти в тази връзка. Всяко едно неизпълнение на служебни задължения обаче рефлектира изключително негативно върху управлението на административната система на министерството на вътрешните работи, на взаимодействието със съдебната власт, която се явява независима и не подконтролна на полицейските служби и на министъра на вътрешните работи лично, подкопава доверието на обществото и ерозира устоите на държавността. Поради това и конкретно извършеното деяние се отличава с изключително висока степен на обществена опасност, деецът е проявил едно изключително грубо незачитане на разделението на властите, на неспособност да изпълни законовите си задължения, довело до осуетяване на наказателно преследване по отношение на полицейски служител и свързани с него две лица. Обществена опасност всъщност прозира и в цялостното поведение на дееца, който от една страна е осуетил наказателно преследване срещу този полицейски служител, а от друга, впоследствие е промотирал, санкционирал неговото служебно израстване – независимо от твърдението, че почти не го е познавал. Тук той е нарушил основни принципи на кариерното израстване, на етичните и морални правила при оценка на кандидатите за повишение в държавната служба и макар това да не е от значение при налагане на наказание, не може да не бъде отбелязано при оценката на личността на дееца, относителността на добрите му характеристични данни се проявява непрекъснато във всеки един аспект на делото.

Обществото има очаквания, а законът изисква безупречно изпълнение на задълженията на този пост, който е изключителен по своя характер и се ползва с изключително също така обществено доверие, тъй като на него се очаква спазване на закона и защита правата на гражданите. Вместо това е проявено поведение, което е във висша степен нетърпимо и което показва, че степента на обществена опасност на подсъдимия е твърде висока, като се е оказал не на висотата на заемания пост и на законовите изисквания, неумеещ и неготов за законопослушание. Колкото по - високо в йерархията е един държавен служител (като общо понятие), представител на една от трите власти в държавата, с толкова по- големи правомощия и отговорности е натоварена неговата длъжност. Разбира се, и вредните последици от неспазването на закона са много по- големи и най- вече, се разрушава общественото доверие, нещо много необходимо при спазване на обществения договор при функционирането на демократичната държава.

Деецът е проявил престъпна упоритост с пълното съзнание за последиците от своето поведение, демонстрирайки всесилност и всепозволеност, прекрачвайки границите на

закона и на морала, в крещящо противоречие със собствените, установени от закона задължения. Тази демонстрация прави деeca особено общественноопасен, тъй като вместо да бъде слуга на народа при изпълнение на упражняваната и предоставена от обществото представителна власт (С., "А."), той си присвоява чужди компетенции и еднолично потъпква закона. Обществената опасност е също висока – за разлика от публичните изявления, тук деецът е действал скрито от обществото с висока степен на засягане на законоустановения порядък.

Поради това с основание е възприето, че обществената опасност на този деец е твърде висока и тя според въззивната инстанция, заедно със степента на обществена опасност на деянието има относително висока тежест при преценка на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, поради което последните преобладават и надделяват над първите- смекчаващите вината обстоятелства. Ето това е довело до по същество и като краен резултат правилния извод на съда от първата инстанция, че деецът следва да бъде наказан над средния размер от 3 години лишаване от свобода, именно на 4 години лишаване от свобода, който размер изключва обсъждането на приложението на чл.66 от НК.

Лишаването от право, постановено от първостепенния съд , в размер на 5 години, деецът да заема длъжност в държавната администрация е в унисон с горните изводи и по естеството си и срока е достатъчно, за да защити обществото при изпълнение целите на наказанието и по-специално на генералната превенция от възможни рецидиви на подобно поведение. Същевременно, заедно с наказанието лишаване от свобода, то, освен, че предпазва обществото от такова поведение, ще бъде достатъчно възпиращо и за други неустойчиви членове на обществото, заемащи подобни длъжности, при изпълнение на служебните им задължение. Тези две кумулативни наказания по естеството и размера си могат да постигнат целите по чл.36 от НК по отношение на специалната превенция – той да бъде поправен и превъзпитан към спазване на законите и добрите нрави, да може да преоцени своето поведение и да разбере необходимостта от спазване на закона при изпълнение на толкова отговорни задължения в изпълнителната власт. Също така деецът ще бъде осезателно предупреден със силата на посочената по интензитет наказателна репресия и ще му бъде отнета възможността да извърши подобни и изобщо други престъпления.

Въззивната инстанция не намери основание за намаляване или смекчаване на наказателната отговорност на този деец, така определена наказателната репресия изпълнява ролята си на справедливо наказване, в съответствие с демонстрираното поведение и степен на засягане на обществените отношения, свързани с правосъдието като цяло и в частност , с наказателното преследване и наказването на извършителите на престъпления.

Съдът от първата инстанция е постъпил съобразно закона при определяне на наказанието, а също така и при присъждане на съответните разноски по делото.

Затова присъдата следва да бъде потвърдена изцяло, като се отхвърлят всички възражения на защитата на подс.Ц., за което се изложиха съображения дотук. Присъдата е правилна и законосъобразна в цялост, поради което този състав намери, че жалбата на защитата на подс.Ц. не се явява основателна и като такава, следва да се остави без уважение. При служебния преглед на присъдата други основания, като нарушение на процесуалните правила и на логическото мислене не бяха открити и присъдата като изцяло правилна и законосъобразна, с оглед конкретните процесуални възможности, следва да се потвърди изцяло.

На основание изложеното и чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК съдът

РЕШИ :

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 4 от 29.05.2014год. по НОХД № С-155/2014год., Софийски градски съд, НО, 34-ти състав.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест в 15-дневен срок от получаване на съобщението пред ВКС.

Председател:

Членове: 1.

2.